



**CASAL DELS
CATALANS
DE CALIFÒRNI**

el butlletí

B86 agost de 2012

Casal dels Catalans de Califòrnia



ÍNDEX

Carta del President <i>Letter from the President</i>	1-3
Cartes a l'Editor <i>Letters to the Editor</i>	4-5
Actes del Consell	5-10
Nous Socis <i>New Members</i>	11
Notícies <i>News</i>	12-21
Articles	22-23
Treu la Llengua <i>Stick out your Tongue</i>	24
Recepta <i>Recipe</i>	26
Entrevista <i>Interview</i>	27-28

Carta del President

Amigues i amics,

Amb l'arribada de la primavera el Casal ha celebrat i participat en una sèrie d'esdeveniments tots ells atapeïts en un període de tres setmanes seguides. El primer fou el LA Times Book Festival que, com l'anterior, va tenir lloc al campus de la USC el cap de setmana del 21 d'abril. El Casal hi tenia una parada i allí els concurrents podien assabentar-se de la nostra associació. Algunes de les persones que vam tenir el gust de conèixer van assistir la setmana següent a l'Aplec.

El nostre tradicional aplec, la setmana següent, va ser un èxit. Vam gaudir d'un preciós dia de primavera amb una bona assistència de públic. Es va celebrar als incomparables jardins del Rancho Domínguez, com altres anys. La paella dels Becaris Balsells va ser ben bona amb comentaris força favorables dels entesos. Després del menjar vam tenir l'oportunitat de tocar unes quantes sardanes que van ser molt ben ballades. Mentrestant s'organitzaven jocs pels nens i es trencava l'olla, i els joves s'entretenien jugant a futbol. Es va acabar l'aplec amb una rifa amb dotzenes de premis. A gairebé tothom li va tocar alguna cosa o altra.

El diumenge següent a l'aplec va tenir lloc la reunió de Consell al Rancho Domínguez on es va fer el recompte de vots pels nou formants del Consell 2012-14 i es va parlar de noves activitats del Casal pel que queda d'any.

El Rancho Domínguez ha estat la seu de moltes activitats del Casal a través dels més de 30 anys de la seva existència! Tot va començar gràcies a la iniciativa del Pare Joan Corominas. Tristament, uns dies abans de l'aplec lamentàvem la seva mort als 91 anys. El P. Corominas havia estat una de les ànimes del Casal en aquells primers anys de la seva existència ara fa 30 anys. Ell va ser qui va oferir el Rancho per a celebrar-hi els nostres aplecs i reunions. El Rancho havia estat des de feia més de 50 anys seminari de l'ordre religiós Claretia. A l'actualitat és la residència de sacerdots jubilats d'aquesta ordre, mentre que la propietat amb la casa/museu de la família pionera californiana dels Domínguez està mantinguda per la Fundació del Rancho San Pedro.

El P. Corominas era un savi i una persona que havia destacat en molts àmbits. La seva convicció religiosa es va forjar durant la Guerra Civil Espanyola. Tenia 18 anys quan va acabar la guerra i havia tingut



Pere Garriga

**CASAL DELS CATALANS
DE CALIFÒRNI**

PO BOX 91142

Los Angeles, ca 90009

Tel. +1 310 640 88 47

info@casalcalalosalosangeles.org

www.casalcalalosalosangeles.org

Segueix-nos a Facebook

CRÈDITS

Editora en cap

Ornella Torralba

Co-editor

Pere Garriga

Correctors/es

Anna Torrents

Lluís Soler

Anna Papió

Raúl Díaz

Alba Alfonso

Albert Jordà

Joan Aguilar

Carles Cívit

Col.laboracions

Josep G. Llauredó

Carme Roig

Elisenda Rodes

Raquel Villero

Alex Gabriles

Disseny

Ornella Torralba

Les opinions expressades al Butlletí
són les dels autors/res dels articles

Amb el suport de la



Generalitat
de Catalunya

Carta del President

Pere Garriga

L'oportunitat de veure acció al front de la batalla de l'Ebre, a les files del Tercí de Montserrat. Després de la seva ordenació al seminari claretià de Lleida, on va estudiar en una situació summament precària – molt fred els hiverns i poc menjar, m'havia comentat – de seguida es va destacar per les seves qualitats oratòries. Predicava a missions parroquials i dirigia exercicis espirituals amb gran èxit. Pels volts dels anys cinquanta va fer unes declaracions en contra del règim franquista que van causar-li problemes. El van aconsellar que se n'anés d'Espanya i va venir als EEUU. Va continuar predicant a missions i parròquies hispanes amb èxit i fins i tot va pronunciar sermons a la televisió. Establert a Los Angeles, es va doctorar en Literatura Espanyola a la Universitat de Califòrnia i va ensenyar al departament d'Espanyol a Califòrnia State Dominguez Hills. La seva especialitat era El Quixot i havia escrit un llibre de crítica de la famosa novel·la. Amb ell com a mestre i assessor havia format un Cercle de Cultura Hispànica amb joves d'orientació cristiana que es reunia setmanalment al Rancho Domiguez.

Havia estat una de les ànimes del Casal durant els primers anys de la seva existència. S'havia interessat molt per la publicació dels primers butlletins del qual n'havia estat l'editor. Jo vaig tenir la sort de treballar al seu costat en aquella època i d'haver tingut grans converses amb ell sobre tota mena d'assumptes. El P. Corominas era admirador dels poetes de la Renaixença Catalana, i de Joan Maragall en particular. Recordo una vegada que em va recitar bellament amb gran emoció la tràgica poesia "La Vaca Cega" d'aquest poeta amb totes les seves dots dramàtiques quan acabàvem la composició d'un butlletí.

Escric aquestes ratlles des de Barcelona. Tot i que estem a finals de primavera, l'estiu sembla haver-se avançat i fa molta calor. A simple vista la ciutat sembla la de sempre, plena d'activitat, de botigues, de restaurants, de cotxes i motos, de soroll i de turistes. Hi ha espectacles i concerts a l'aire lliure, festes de barri i multituds a les platges. Amb tot, el diari i la tele estan plens de notícies alarmants sobre la greu situació econòmica del país, sobre deutes astronòmics de l'estat, i bancs prestigiosos que estan a punt de fer fallida. El més trist és que un de cada quatre treballadors és a l'atur, i un de cada dos joves de menys de 40 anys, molts d'ells amb títols universitaris, no pot trobar feina...

El govern, mentrestant, va proposant més mesures d'austeritat amb més retallades de pressupostos i subvencions. És una situació que prou coneixem a Califòrnia i del que potser vam ser capdavanters, però no pas amb la virulència amb què sembla estar atacant a Catalunya en l'actualitat.

No obstant, amb perspectiva històrica, no és pas aquesta la pitjor de les èpoques que ha passat Catalunya, ni Califòrnia. Hem de mantenir les esperances que el demà serà millor i gaudirem i apreciarem les coses bones que ens aporta el dia a dia.

Letter from the President

Peter Garriga

Dear friends,

With the coming of spring Casal has celebrated and participated in a number of events squeezed into a short period of three weeks. The first was the LA Times Book Festival which, as the festival that preceded it the year before, took place on the campus of USC the weekend of the 21st of April. Casal had a booth there and had an opportunity to acquaint visitors of our association. Some of these attended our Aplec the following week.

Our traditional Spring Aplec was quite successful. We enjoyed good spring weather and many people came. We held it at the incomparable gardens of Rancho Dominguez as in the past. The Balsells Fellow's paella was very good and received favorable comments from our experts in such matters. After the meal we had a chance to play a few sardanas which were well danced. In the meantime games were organized for the children among them the old 'to break the pot'. The younger amongst us played an informal game of soccer. We ended with the raffle with dozens of prizes to win. Nearly everyone went home with something.

The following week we had the Consell Meeting at Rancho Dominguez where among other matters the votes were counted for the new 2012-14 Board of Directors and new activities for the remainder of the year were discussed.

The Rancho Dominguez has been the site of so many of its activities over the last 30 years of its existence! It all started thanks to an initiative of Father Joan Corominas. Sadly the good father passed away at the age of 91 a few days before the Aplec. He had been one of the key members of our association during the early years. He had offered the Rancho site to celebrate our meetings and picnics. The Rancho had been more than half a century ago the seminary of the religious order of Claretian Fathers. Presently it is the residence of retired priests of this order while the property and the museum/residence of the pioneer Dominguez family is maintained by the Rancho San Pedro Foundation.

Father Corominas was a very learned person who had excelled in many fields. His religious convictions were forged during the Spanish Civil War. He was 18 when the war ended having fought at the front lines of the Battle of the Ebre in the Terci de Montserrat Corps. After his ordination at the Claretian Seminary of Lleida, studying under precarious conditions – he had told me the winters there were very cold and the food scarce – he soon distinguished himself for his oratorical skills. He would preach at parish missions and would direct spiritual retreats with great success. In the fifties he had made public statements which got him in trouble with the Franco regime. He was advised to leave Spain and he came to California. He continued preaching here to Spanish speaking parishes with success and even preached on local Spanish television channels. Having established himself in Los Angeles he studied and obtained a Ph D in Spanish Literature at USC. He taught in the Spanish Department of Cal State Dominguez Hills. His specialty was El Quijote and had written a book on this classic novel. He taught and advised a group of young men and women with Christian ideals in his Circulo de Cultura Hispanica which met weekly at Rancho Dominguez.

He been one of the founding members of Casal. He had been the editor of the first Butlletí newsletters of the association. I had been lucky to work by his side at that time and had great conversions with him on all sorts of subjects. Father Corominas was an admirer of the poets of the Catalan Renaixença of the 19th century – he was particularly fond of Joan Maragall. I recall once when he beautifully recited with all dramatic flair the tragic poem "The Blind Cow" by Maragall as we were working on a Butlletí.

I am writing these lines from Barcelona. Though we are still approaching the end of spring summer seems to have arrived early and it is quite hot already. At first glance the city seems to be the same as always: full of things to do, full of stores, restaurants, cars and motorcycles, full of noise and tourists. There are many choices of outdoor shows and concerts, neighborhood parties and crowds at the beaches. Despite appearing so, the newspapers and tv are full of alarming news of the grave economic situation the country is in. The country has an astronomical debt and banks of great prestige are close to bankruptcy. The saddest news of all is that one in every four workers are unemployed and one of very two young men and women under 40, many with university degrees, have never been able to find a job...

The government in the meantime is proposing austerity measures with more budget and grant cuts. This is a situation familiar to California and of which we have the perhaps the distinction of having pioneered, but not with the virulence with which it seems to be attacking Catalonia at the time.

Nevertheless, with some historical perspective, we can say this is not the worst time that neither Catalonia nor California have undergone. We must keep our hopes up that the future will be better and still enjoy and appreciate the good things that every day presents us.

Cartes a l'editor

Relacionat amb l'article del Butlletí 85 Epítom de la Guerra Civil

Alex Gabriles

Rebut el 8 de març, 2012, relacionat amb l'article del Butlletí 85 Epítom de la Guerra Civil XXXII "Reflexions sobre els bombardeigs de Barcelona", de J. L. Llauradó

Benvolgut Dr. Llauradó,

Vaig llegir fa uns anys el llibre "Perill de bombardeig! Barcelona sota les bombes (1936-1939)" de Santiago i Elisenda Alberti. Em sembla que ni vostè ni possiblement la seva família estaven gaire contents amb els resultats de les eleccions de 1936 que va guanyar el Front Popular. En el seu article es refereix al govern "democràtic" (entre cometes) de la Generalitat i de la República. Aparentment vostè no creu que la República fos democràtica. I es refereix a les atrocitats contra el clergat catòlic, i la destrucció d'esglésies, i la prohibició de l'observació de la festa de Sant Josep. És clar que era equivocat cremar esglésies i matar capel·lans, però aquesta no era pas ni la política del govern català ni la del govern de la República. Era la reacció d'ires contra abusos de l'Església Catòlica reprimides durant molt anys, més aviat per segles, i les atrocitats i incendis eren fetes per extremistes i no pas per la majoria immensa dels partidaris de la República.

L'Església catòlica va escollir el cantó on es volia col·locar molt abans de la insurrecció militar, i per tant estava a la dels feixistes (o els de la identitat descafeïnada "franquista"). I el Vaticà estava al cantó dels feixistes o franquistes, sigui la que sigui la paraula que li soni millor.

I no solament a Espanya, però també arreu d'Europa, incloent Alemanya. L'ascens al poder de Hitler va ser sostinguda pel nunci papal Eugeni Pacelli, qui més tard va ser elegit Papa Pius XII. I va ser Pacelli qui va fer les gestions perquè el partit de Centre Catòlic de Baviera ajudés a Adolf Hitler a guanyar el Reichstag el 1932. I l'Església va ajudar també al govern feixista Ustashi de Croàcia d'Ante Pavlic. I el de Horathy d'Hongria també. I en l'Eslovàquia ocupada pels Nazi, el capellà Catòlic o bisbe Josep Tiso va esdevenir el dirigent feixista d'aquella nació. I podríem continuar...

I les atrocitats comeses contra el clergat basc. I Franco considerava el terror com una arma útil. Potser vostè no sàpiga que una esquadra naval Nazi va bombardejar Almeria, gairebé arrasant tot el poble com a càstig pel bombardeig per un avió republicà del creuer Nazi "Deutschland". Aquest creuer havia estat atacant vaixells que es dirigien a ports republicans.

I Franco va aprovar l'aniquilació del poble basc de Guernica. Estic content que la meua família i amics, incloent la família Cardús, estiguessin a favor de la Generalitat Catalana i de la República.

El meu germà gran, que tenia 16 anys el 1937, es va presentar voluntari a lluitar per la defensa de Madrid. Era assistent a un equip de metralladora. Però després d'alguns mesos, després de la guerra civil dintre la guerra civil i els esdeveniments de maig de 1937 de Barcelona, el meu pare, que era ciutadà americà d'origen grec i treballava per la Lykes Brothers Steamship

Company, va manar la meua mare, i els meus dos germans més grans (incloent el que estava al front de Madrid), preparar-se per a abandonar Espanya. Tenia permís per portar la família als Estats Units. Ens vam reunir amb ell a Marsella a començaments de juliol de 1937 i junts vam embarcar als EE. UU.

Em sap greu que la seva família i la meua estiguessin a bandes oposades.

Els 'fruits' de la insurrecció militar han estat evidents de fa temps, a mida que més i més sepultures han estat descobertes.

Cordialment,

Alex Gabriles

Letters to the Editor

Regarding article in Butlletí 85 Epítom de la Guerra Civil

Alex Gabriles

Received March 8, 2012 regarding article in Butlletí 85 Epítom de la Guerra Civil. XXXII "Reflexions sobre els bombardeigs de Barcelona", by J. L. Llauradó

Dear Dr. Llauradó,

I read the book "perill de bombardeig! Barcelona sota les bombes (1936-1939)" by Santiago i Elisenda Alberti, a few years ago. It seems to me that you and possibly your family were not sympathetic to the results of the elections of 1936, which were won by the Popular Front. In your article you refer to the "democratic" (in quotation marks) government of the Generalitat i la Republica. Apparently you do not feel that the Republic was democratic. And you refer to the atrocities against the Catholic clergy, and destruction of churches, and prohibition of observing St. Joseph's day. Of course it was wrong to burn churches, and kill clergy, but it was not the policy of the Catalan government nor the government of the Republic. It was the reaction of pent up anger against abuses by the Catholic church over the years, nay, over the centuries, and the atrocities and burnings were by extremists and not by the huge majority of the supporters of the Republic.

The Catholic church took sides long before the military uprising, and therefore were on the side of the fascists (or the decaffeinated identity "franquistas"). And the Vatican was on the side of the fascists or franquistas, whichever word sounds better to you.

And not only in Spain, but throughout all Europe, including Germany. Hitler's rise to power was supported by the then papal nuncio Eugenio Pacelli, who later became Pope Pius XII. And it was Pacelli who negotiated the Bavarian Catholic Center party's support behind Adolph Hitler in the Reichstag in 1932. And the church supported the Croatian fascist Ustashi regime of Ante Pavlic. And in Horathy's Hungary as well. And in Nazi occupied Slovakia, the Catholic priest or bishop, Josef Tiso became the fascist ruler of that country. And on and on.....

And the "francoists" committed atrocities against the Basque clergy. And Franco considered the use of terror as a useful weapon. You might not be aware of the Nazi naval squadron bombardment of Almerica, practically leveling the entire town, as punishment for the Republican aircraft bombing of the Nazi cruiser "Deutschland". That cruiser had been attacking shipping bound for Republican ports. And the Franco approved Nazi obliteration of the Basque town of Guernica.

I am happy that our family and friends, and including the Cardus, were on the side of the Catalan Generalitat and the Republic.

My eldest brother, who was only 16 in 1937, volunteered to fight in the defense of Madrid. He was an assistant in a machine gun team. But after a few months, after the civil war within a civil war, the May 1937 events in Barcelona, my father who was a U.S. citizen, of Greek origin, and worked for Lykes Brothers Steamship Company, ordered my mother, and my two older brothers (including the one in Madrid), to prepare to leave Spain. He had permission to bring his family to the U.S., and we met him in Marseille in early July 1937, and together sailed to the U.S.

I am sorry that your family and mine were on opposite sides. The "fruits" of the military uprising have been evident for some time, as more and more unmarked mass graves are discovered.

*Best wishes.
Alex Gabriles*

Actes del Consell

8 de gener

Assistència: Carme Roig, Pere Garriga, Ornella Torralba, Quim Vallvé, Norma Vargas, Eli de Val, Montse Jason.

Agenda

Correspondència Antoni Verdaguer

- El director de cine Antoni Verdaguer ens informa que està preparant la producció d'una pel·lícula sobre la història colonial de Califòrnia. És un projecte que havia començat fa 15 anys però que s'havia deixat de banda. Busca suport. El Casal l'ajudarà com pugui.

Fer-se soci per la web

- Hem rebut la queixa d'una persona que té dificultats de fer-se soci del Casal per Internet. L'Ornella parlarà amb el Gustavo per fer el tràmit més àgil.

Fira del Llibre

- La Fira del Llibre de Los Angeles està programada pel cap de setmana del 21 d'abril.

- S'acorda tornar a tenir una parada. Cal posar-se amb contacte amb els organitzadors.

- La Generalitat l'any passat va retornar al Casal el 50% de les despeses de la fira (\$630 de \$1213).

- El Vallvé proposa que el Tony Streubel, autor de What Catalonia Wants, entri en un dels panells de discussió. L'Ornella i el Garriga miraran de posar-se en contacte amb ell.

Calendari

- S'acorda celebrar els aplecs el 29 d'abril i el 23 de setembre. La festa de Nadal serà el 2 de desembre.

- La Montse Jason farà la reserva una vegada el Balsells digui que està disponible.

El Garriga es posarà en contacte amb ell.

Pagament Rancho San Pedro i neteja

- Cal revisar si s'han pagat les donacions al Rancho per l'aplec de tardor, la castanyada i la festa de Nadal. També si es va pagar a la Leonor Torres per la neteja dels WC de l'aplec i la castanyada. La Norma revisarà els xecs emesos i anul·larà, si cal, xecs emesos per ella, però no cobrats.

Balanç compte corrent i quotes

- El balanç del compte del Casal és \$2781.

- El Garriga enviarà per correu la sol·licitud de quotes als socis.

- No s'enviaran carnets de soci.

Pressupost desglossat

- Es proposa que es desglossin les despeses en el pressupost anual que es va aprovar el passat octubre.

Butlletí

- L'Ornella està preparant el But 85. Falten fotos de l'article de Gaspar de Portolà i del Grup Dansaire. El Garriga enviarà una del Portolà i demanarà al Comelles una del grup dansaire.

- Cal fer una factura per l'anunci de la Norma Vargas de la pàgina web (\$150 per una pàgina). El Garriga la farà.

- Cal escriure un article sobre el P. Garcia. (Garriga).

- La Carme ha demanat a la Patricia Hernández escriure un article sobre el guardó de l'IPECC.

Eleccions

- Cal preparar les eleccions pels càrrecs que es renoven del Consell del 2012. Els càrrecs són: president, tresorer, cultura, activitats socials, butlletí i les vocalies de la Patricia Hernández i la Eli de Val.

- El Garriga farà la tramesa dels fulls de votació.

- La major part dels càrrecs renovaran. El de tresorer serà assumit pel Vallvé. Queda pendent qui es presentarà de secretari, que ara exerceix Vallvé.

Trobada Mundial de CCE

- El maig està programada la trobada mundial de Comunitats Catalanes de l'Exterior. La Generalitat encara no té el pressupost per la trobada. La Generalitat acostuma a pagar les despeses de dos representants de cada Casal. Es proposa que l'Ornella Torralba i l'Anna Torrents siguin les representants del Casal.



Actes del Consell

5 de febrer a Arrowhead a casa del Pere Garriga

Assistència: Carme Roig, Pere Garriga, Ornella Torralba, Norma Vargas, Eli de Val, Montse Jason, Laia Vicens-Fusté.

Fira del Llibre

-El Pere ha fet la sol·licitud per una parada pel Los Angeles Times Festival of Books que tindrà lloc el 21 i 22 d'abril al campus de USC. Ha costat \$820. S'ha demanat la parada al mateix lloc que l'any passat a la vora del Food Demonstration Center.

-Es promocionarà el llibre d'en Toni Strubell, What Catalans Want. El Pere ha demanat 20 còpies a la Liz Castro. El llibre es vendrà per \$20.

-El Pere no ha sol·licitat un California's Vendors Permit. El consell recomana que es sol·liciti. El Pere s'encarregà de fer-ho.

-Cal distribuir responsabilitats per l'operació de la parada. Es necessiten dues persones a la parada. Es rellevaran als matins i a les tardes dels dos dies.

-Es demanarà als becaris que ajudin a muntar i operar la parada i la representació del Drac. La Laia demanarà a l'Anna i al becari representant, Ferran Martí, l'organització.

-La Norma adverteix que cal una factura de la Fira per a justificar la despesa a la Generalitat. El Pere diu que és el formulari i el xec cancel·lat. La Norma demana la còpia del formulari de sol·licitud.

-Es necessitaran pòsters per penjar a la parada. La Carme en demanarà a l'Alba Fernández de l'oficina de turisme de Catalunya i el Pere farà el mateix amb l'Angeles Gimeno de l'oficina de CCE.

-L'Ornella trobarà la manera de penjar-los a Home Depot.

-Després de la propera reunió del consell del 4 de març al Rancho Domínguez es prepararan les caixes que s'han de portar per la Fira de Llibres.

Justificació de subvencions

-El Pere informa que ha rebut una carta del Ministerio demanant la justificació de la subvenció atorgada el 2011 abans del 15 de març.

-La Norma diu que l'Anna té totes les factures del 2011 que calen per justificar les subvencions del Ministerio i de la Generalitat.

-El Pere recordarà a l'Anna fer aquesta justificació.

-L'Anna es vol reunir amb la Norma i el Quim Vallvé per la justificació. Es proposa el cap de setmana del 2/11 o del 2/18.

Eleccions al Consell

-Cal fer eleccions als consell pels càrrecs que han caducat el 2011. Aquests són els de president, tresorer, cultura, butlletí, i les vocals de la Patricia i de la Eli.

-S'acorda presentar el següent quadre: President (Pere), Secretari (Raquel), Tresorer (Quim), Cultura (Marius), Butlletí (Ornella), Vocals: (Norma i Eli).

-Les paperetes de les eleccions s'enviaran per correu com altres anys i es farà el recompte de vots a l'aplec de Primavera.

Petició Roser Clavell

-El Pere explica que la Roser Clavell de l'observatori Catalunya li havia demanat preparar una llista de persones influents en l'opinió pública de Califòrnia. El Pere li ha enviat llistat de dones i homes de Califòrnia que ha trobat en la revista LA Magazine i al grup

Think Long que ha trobat a la Internet. Espera resposta de la Roser.

Represa Classes de català

-L'Anna T. ha informat que no podrà continuar ensenyant classes de català a UCI. Ha demanat a l'Anna Papió i a la Estel Carbó ser les noves professores de català.

-Les classes es reprendran el febrer amb les mateixes condicions de pagament que les anteriors.

Pàgina web/ pagament quotes

-L'Ornella fa una demostració dels nous dissenys que ha incorporat a la pàgina web del Casal (www.casalcatalalosangeles.org).

-Hi ha noves pestanyes que porten els formularis de soci i represa de quotes.

-Cal canviar/penjar noves fotos.

-Cal que l'Anna repassi els continguts del català per errors.

-Cal que el Pere (amb l'ajuda de la Laia i la Carme) facin la traducció completa de la pàgina per la versió en anglès.

-Les quotes es paguen aquest any per Internet (Paypal o targeta de crèdit) o amb un xec per correu. Els pagaments van enrederits comparat a altres anys que es feia per correu. Es proposa enviar un recordatori per correu electrònic dues vegades més i després per correu als que no hagin pagat.

-Es proposa també fer el recordatori a l'aplec de primavera a la taula de venda de paella.

-Es proposa fer trucades de recordatori però alguns membres del consell creuen que és una sol·licitud massa agressiva.

-S'acorda pagar al Gustavo, el dissenyador de la web, \$325. L'Ornella proposa que el Gustavo continuï contractat com a mantenidor tècnic de la pàgina. Proposa pagar \$100 per trimestre. Es proposa que al Gustavo se l'hi pagui un tant per hora a decidir segons les consultes que se li facin.

Tresoreria

-La Norma informa que en el compte del Casal en el dia d'avui, després d'haver pagat tots els deutes pendents, hi quedarà \$550.

-Cal fer un pressupost de despeses cada vegada que el Casal té un acte.

-Cal fer un pressupost global del 2012.

-Es proposa que els regals de la rifa siguin sol·licitats de comerços que es podrien relacionar amb el Casal.

Lloc de la Festa de Nadal

-Es comenta que la festa de Nadal del 2011 al Rancho va tenir deficiències de presentació. Es proposa fer-ho en un local tancat. Es proposa "Avio", un centre holandès, o el club portuguès que havia proposat el Marius, o al club house del lloc on viu la Montse.

-Hauria de ser el dissabte a la tarda, amb música per ballar.

-La Montse s'ocuparà de mirar aquestes opcions i fer propostes.

CONSELL 2011

PRESIDENT (2011)

PERE GARRIGA pcgarriga@cs.com

VICE PRESIDENT (2012)

ANNA TORRENTS torrents.anna@gmail.com

SECRETARI (2012)

QUIM VALLVÉ hvallve@yahoo.com

TRESORERA (2011)

NORMA LEMOINE nclemoine@sbcglobal.net

RELACIONS PUBLS. (2012)

ANNA BATET	Anna_Batet@cox.net
CULTURA (2011)	
MARIUS CUCURNY	mcucurny@cccd.edu
ACTIVITAT SOCIALS (2011)	
MONTSE JASON	montsefj@earthlink.net
BUTLLETI (2011)	
ORNEL.LA TORRALBA	ornellat@gmail.com
VOCALIES GENERALS	
PATRICIA HERNANDEZ(2011)	pati.prof@runbox.com
ELI DE VAL (2011)	Californiabcn@gmail.com
LAIA VICENS FUSTE(2012)	laiavicensfuste@hotmail.com
RAQUEL VILLERO (2012)	raquelvillero@yahoo.es

COMISSIONS

1. Administració (secretaria, relacions amb Generalitat): Garriga/Vargas/Villero/Vallvé. Subvencions. Estat de Comptes. No hi ha notícies de la Generalitat
2. Butlletí: Torralba/Torrents/Roig
3. Cau: Batet/Roig/Alba
4. Activitats Culturals: Cucurny/Laia Vicens/Eli de Val.
5. Festes i Aplecs: Montse/ Laia Vicens/Roig/Vicent Mas
6. Classes de Català: Torrents/Villero
7. Web: Villero/Torralba/Roig
8. Becaris: Martí

**4 de març.**

Assistents: Marius Cucurny, Quim Vallvé, Anna Torrents, Norma Vargas, Farran Martí, Anna Batet, Pere Garriga, Ornella Torralba, Carme Roig, Raquel Villero.

Justificació de la Subvenció del Ministeri

-L'Anna informa el que cal fer per completar la justificació de la subvenció del Ministeri de Treball i Immigració. Es va demanar per despeses de funcionament. Es presentarà la de la pòlissa d'assegurança de responsabilitat del Casal.

-En Pere enviarà a l'Anna la factura original. La Raquel escriurà en castellà la memòria d'activitats de funcionament del Casal.

-L'Anna s'encarregarà d'enviar la justificació al Ministeri (l'Ambaixada Espanyola a Washington) tan aviat com rebi la documentació.

-Les justificacions i sol·licituds es guarden en el Dropbox, Carpeta Casal.

-L'Anna pregunta si el Ministeri ha convocat subvenció pel 2012. En Pere se n'informarà.

Sol·licitud subvenció 2012 de la Generalitat

-L'Anna informa que està preparant la sol·licitud de subvenció 2012 de la Generalitat.

-Està basada en el pressupost del 2012, que ha modificat perquè inclourà un curs més que el pressupost del 2011.

-Es comenta que els ingressos de quotes (\$220) estan molt per sota del que s'havia ingressat en el 2011 (\$1085). Cal enviar un recordatori per correu als socis que encara no han pagat. En Pere se'n cuidarà.

-Per a completar la sol·licitud calen les memòries de l'Anna Batet (Cau), de l'Ornella (Butlletí) i de la Raquel (Funcionament).

Fira del Llibre

-Es penjaran pòsters de Catalunya a la parada. L'Ornella s'encarregarà de fer-ho d'una manera presentable. Es comenta que a la botiga Dollar Tree es poden comprar penjadors. L'Ornella vol saber les dimensions i el nombre de pòsters que tenim disponibles. En Pere guarda els pòsters i li donarà la informació i afegirà els pòsters nous rebuts de la Generalitat.

-En Pere informa que no ha fet encara la sol·licitud del Sellers Permit. També diu que s'ha posat en contacte amb Toni Strubell pel que fa a la venda del seu llibre a la nostra parada i n'hi ha demanat 20 exemplars.

-S'ha demanat ajuda al becaris per a assistir a la parada. En Ferran informa que hi ha 12 becaris. Se'ls ha enviat una circular per tal que s'apunten a participar. Alguns ja s'han apuntat.

-En Marius proposa que els becaris en facin un vídeo a la manera dels que ja es van començar en els darrers dos aplecs. En Ferran s'encarregarà de fer-ne el seguiment.

-En Marius proposa que es vengui el llibre que es va presentar per l'exposició Cerdà. També es posarà en contacte amb un parell d'editorials i amants (autors) que tenen llibres catalans traduïts a l'anglès.

-En Marius proposa posar-se en contacte amb el J. M. Murià, qui com a director del Colegio de Jalisco, havia estat involucrat en la Fira del Llibre de Guadalajara. Potser disposen de llibres per donar o per participar.

Actes del Consell

-En Marius proposa que a la parada de la fira es faci propaganda del Casal i es reparteixin flyers de l'Aplec i un fulletó que expliqui que és el Casal i quins són els seus objectius. L'Ornella se'n cuidarà.

-La Raquel es posarà en contacte amb l'Ajuntament de Barcelona pel que respecta al "Dia de l'Autor". També per a obtenir un llistat d'editorials catalanes (de l'IRLL o de Dani Gimeno) que tinguin a la venda llibres d'autors catalans traduïts a l'anglès. Aquests serien els productes de més interès al públic que visiti la nostra parada

-Cal preparar el Drac (repintar-lo) per la fira del llibre. La Laia s'encarregarà de preparar el drac.

Emmagatzematge dels estris dels aplecs d'en Pere Balsells

-En Pere informa que en Pere Balsells no podrà continuar portant les paelles, fogons, planxes i altres estris per preparar les paelles per l'aplec. Cal trobar un lloc per desar-los. L'armari de la sala subterrani del Rancho ja està plena. Caldrà fer espai. Potser el Germà Modesto ens pot recomanar altres llocs per guardar les coses. En Pere li preguntarà per altres opcions.

-En Pere Balsells farà un inventari dels estris que guarda.

-L'Anna Batet diu que viu prop de la planta d'en Pere Balsells i que podria anar a recollir tots aquests estris, tot i que podria ser que no tingués prou espai per a portar-los tots en el seu vehicle.

Butlletí 85

-El Butlletí nº 85 s'acaba de publicar. En Pere en reparteix exemplars als membres del Consell. Tothom en queda encantat i felicita a l'Ornella, l'editora, pel bon treball i per l'anunci pagat a colors de l'empresa de la Norma que presenta molt bé la contraportada.

Organització Fira del Llibre i Aplec

-La Raquel suggereix demanar a Tapes Tinto fer una demostració pel pròxim aplec.

-En Quim proposa que, per tal de que vingui més gent a l'aplec, cadascú del consell es compromet a fer propaganda i convidar a familiars i amics.

-En Marius proposa posar propaganda dels aplecs a restaurants espanyols. També que els becaris pengin la propaganda al Bulletin Board de UCI i al diari universitari i que la Nuria/Raquel facin el mateix a UCLA.

-També es proposa que es faci propaganda al Barça Loco i al Hooters de Downtown on es reuneixen. La Carme s'encarregarà de fer-ho. Es suggereix que s'organitzi un partit amistós durant l'aplec amb gent del Barça Loco.

-També es proposa que es faci propaganda a través de Catalans al Món (Raquel) i que es faci un enllaç a la pàgina Web a Catalans al Món (Raquel) i al Facebook (Carme).

-Cal preguntar a en Pere Balsells si podrà portar el peix per les paelles a l'aplec.

-També cal saber qui farà el sofregit (Montse?) i si la Pepita Martínez podrà venir a ajudar a dirigir la preparació de la paella.

-Cal fer la llista de menjar que tenim al magatzem i del que cal comprar (Montse i Raquel).

Informació de les Comissions

Observatori de Catalunya

-La Raquel informa sobre el seu recent viatge a Catalunya i la seva entrevista amb la Roser Clavell. A la Raquel li sembla que es podria establir una relació amb l'Escola d'Administració Empresarial de UCLA.

Propera Reunió

-Es proposa fer la propera reunió el primer diumenge d'abril, i l'1 d'abril, Palm Sunday al Rancho.

-El grup del Cau faran mones aquell mateix dia al jardí del Rancho. Cal demanar permís a l'Alison (Montse).

-En Marius proposa convidar a amics i socis a venir a les reunions de Consell i per fer-les més atractives i interessants, es podria convidar un conferenciant per després de la reunió.

4 d'abril de 2012

Assistents: Anna Batet, Montse Jason, Raquel, Màrius, Laia, Norma, Joan Aguilar, Anna Torrents

Banc

-La Norma comenta que el compte bancari de Bank of America passarà a tenir un monthly fee de \$29.95

-Es comenta entre tots la possibilitat de buscar alternatives (Credit Union o un altre banc).

-S'acorda que la millor opció és la d'intentar mantenir el compte al Bank of America però intentant que ens treguin el fee. La segona opció seria informar-se de quines serien les condicions de passar-ho tot al Chase i la tercera opció seria buscar un Credit Union.

-Balanz actual d'uns \$1600

Pel·lícula: "Entre dos gegants"

-La Laia comenta que es van posar en contacte amb ella oferint la possibilitat d'estrenar la pel·lícula.

-Es comenta que els possibles llocs per projectar-la serien diverses universitats (UCI, UCLA o Fullerton) o aprofitant la fira del llibre utilitzant un portàtil a la parada.

-Entre tots es creu convenient comprar la pel·lícula (DVD) i el material promocional per 185€ encara que no estigui del tot clar com, on i quan projectar-la.

-La Laia es posarà en contacte amb els de la pel·lícula per veure quan es pot obtenir el DVD, quantes còpies, etc.

-En Pere Garriga pot escriure una carta formal com a president del casal als diversos departaments (llengua, política, cinematografia, etc.) de les diverses universitats per projectar la pel·lícula a una de les seves sales.

Fira del llibre

-La venda de llibres està condicionada per l'obtenció d'un Seller's permit.

-En Màrius informa de la possibilitat d'obtenir una traducció a l'anglès de "Mirall trencat" per vendre a la fira del llibre. Els llibres es podrien obtenir amb un 40% de descompte i amb possibilitat de retornar els no venuts.

-Els llibres proposats per vendre són: "What catalans want", la traducció de "Mirall trencat", uns llibres de l'exposició de Cerdà i el que es trobi pel magatzem a la voluntat.

-En Màrius contactarà amb en Pere Garriga per saber si es té Seller's permit. En cas afirmatiu, es proposa obtenir 20 llibres de "Mirall trencat".

-La Norma s'encarregarà de les roses.

-El primer torn de becaris Balsells (dissabte al matí) haurà d'ajudar a treure el material del Rancho Domínguez i muntar la parada. Els de diumenge a la tarda hauran d'ajudar a desmuntar i anar al Rancho a tornar les coses al magatzem.

-L'Anna Torrents enviarà un email per distribuir la gent del casal en torns el cap de setmana de la fira del llibre.

Magatzem

-S'acorda buidar el magatzem del Rancho el dia de l'aplec, fer inventari, tirar a les escombraries el material que sobri i intentar guardar el màxim de material possible.

Aplec

-La neteja del lloc queda a càrrec del Casal.

-L'Ornella i la Laia s'encarreguen de les "tapas" i de comprar el pernil de la rifa.

-En Pere Garriga és l'encarregat d'anar a buscar el menjar que la Montse Jason reservarà.

-Els estris d'en Balsells els portarà en Balsells a l'aplec com sempre, però els guardarem al magatzem del Rancho.

-L'Eli s'encarregarà de la sangria.

-La Pepita és l'encarregada de la paella. (Vindrà amb la seva filla).

-En Quim s'encarregarà del bar i d'anar a buscar el gel

-La Montse Jason, l'Anna Batet i les mares del Casal s'encarregaran de les paneres de la rifa. S'acorda un preu entre \$5 i \$10.

-En Màrius serà l'encarregat del pa.

-La Norma serà l'encarregada de vendre els tiquets.

-Caldrà fer inventari de les coses quan s'acabi l'aplec per evitar futurs caos. (Anna Torrents)

6 de maig

Assistència: Anna Torrents, Norma Vargas, Anna Papió, Pere Garriga, Montse Jason, Eli de Val

Impressions de la Fira de Llibres i Aplec de Primavera

Fira de Llibres:

-El cost d'assistir a la Fira, comptant lloguer de la parada, roses i propaganda va ser al voltant de \$1000. La subvenció ens va pagar \$300 l'any passat per aquesta activitat.

-Van assistir a l'aplec de la setmana següent i per primera vegada 5 persones (famílies) que ens van conèixer a la Fira.

-La zona on es va instal·lar la parada (la de menjar i cuina) no era bona per atraure visites.

-Hauria d'haver-hi més llibres de sobre Catalunya en anglès i d'autors catalans traduïts a l'anglès.

-Llibres per nens en català.

-S'hauria d'interessar a editorials catalanes a instal·lar parades a la Fira.

Aplec de Primavera

-Hi va haver molt bona assistència. Es van vendre 113 dinars d'adult i 14 de nen i 40 tapes. Es va recollir \$2670. Les despeses no estan totes comptabilitzades encara, però es calcula que van

ser de \$1000 aproximadament.

-A la barra es va vendre molt i la sangria de la Eli va ser un èxit.

-Els becaris no estaven ben organitzats. Van estar, no obstant en tot moment disposats a ajudar i fer el que se'ls demanés.

-No es van assabentar que havien d'anar a l'aplec fins la setmana abans de l'esdeveniment.

-La presentació del calçots a càrrec de l'amo del Restaurant Pintxo de Santa Monica va sortir molt bé.

-L'arròs va sortir molt bé i n'hi va haver prou per tothom. La Pepita va dirigir les primeres paelles però se'n va haver d'anar d'hora. La Montse Jason va acabar de dirigir les últimes.

-La Raquel podria ajudar a dirigir les paelles al proper aplec.

-Els que podrien dirigir la paella s'haurien de reunir amb la Montse abans de l'aplec per organitzar la cuina del proper aplec.

Classes de català

-Un nou curs de classes de català començarà a UCI d'aquí a un parell de setmanes.

-Les mestres són Estel Carbó i Anna Papió.

-S'enviarà un anunci a 'tothom' (Anna Papió).

-Seran 10 sessions d'una hora i mitja.

-Les professores reben \$600 per curs del casal.

-El curs passat hi van assistir 4 alumnes.

Funeral del P. Corominas. Donatiu a Missió San Gabriel

Estat de comptes

-Al compte corrent del Casal hi ha un saldo en l'actualitat de \$3000.

Recompte de vots Eleccions Consell

-S'ha fet el recompte de vots pels càrrecs del Consell que caducaven.

-S'han rebut 32 fullets. Tots estaven a favor dels candidats presentats excepte una abstenció pel Marius Cucurny i un en contra de la Norma Vargas.

-El nou Consell 2012 ha quedat constituït tal i com s'indica al dessota.

What Catalans Want

-Es van comprar 20 exemplars de What Catalans Want de Toni Strubell. Entre la Fira del Llibre i l'Aplec se n'han venut 7.

-En aplecs del futur se'n poden rifar. A l'igual que samarretes, culleres, paquets i paelles.

-Es comenta que es un tema de poc interès per al públic americà en general fora d'aquelles persones que vénen a activitats del Casal i per tant estan interessades en Catalunya.

Magatzem i inventari

--L'Anna i becaris van desar la major part del estris i van organitzar el magatzem després de l'aplec de primavera.

-Després de la reunió d'avui s'acabarà d'organitzar el magatzem i es llençarà tot el que no es necessita.

-L'Anna farà un inventari d'existències.

-El Pere es va endur les 5 bombones de gas. També es va endur l'antic equip de música per donar a Good Will.

Vídeo

-El Pere informa que els becaris han estat filmant esdeveniments del Casal durant l'últim any. Es faran dos vídeos – un de cara a promoure la Beca Balsells i l'altre per a promoure el Casal i la contribució que hi fan els becaris. La durada de cada vídeo serà de menys de 10 minuts.

-Se suggereix que es formi una comissió per a veure una mostra

preliminar del vídeo abans que estigui complert per a fer-ne comentaris. El Pere es posarà en contacte amb el Carles Civit per a assabentar-se de la programació del vídeo i quan seria una ocasió per a veure'l.

Pel·lícula "Entre Dos Gegants"

-S'havia decidit que pendent el vist i plau del Pere es compraria la pel·lícula catalana "Entre Dos Gegants". La Laia seria l'encarregada de comprar el film i promocionar-lo.

-El Pere li havia donat el vist i plau.

-Ningú del Consell sabia si la Laia, que acaba de tenir un nen, havia tingut oportunitat de comprar la pel·lícula.

Properes activitats:

-Aplec tardor

Tindrà lloc el 30 de setembre.

-Butlletí

Està previst publicar un nou butlletí a l'agost.

-Trobada Mundial de CCE

El Casal tindrà dos representants oficials del Consell: Norma Vargas i Ornella Torralba a la trobada Mundial del mes de novembre. El Pere també pensa anar-hi.

-Sortides: Cau, excursions

La Carme Roig suggereix fer una excursió per Sant Joan per menjar la coca. Se li demanarà que organitzi la sortida i faci l'anunci.

CONSELL 2012

PRESIDENT (2014)

PERE GARRIGA pcgarriga@cs.com

VICE PRESIDENT (2012)

ANNA TORRENTS torrents.anna@gmail.com

SECRETARI (2014)

RAQUEL VILLERO raquelvillero@yahoo.es

TRESORER (2014)

QUIM VALLVÉ joaquin@helainternational.co

RELACIONS PUBLS. (2012)

ANNA BATET Anna_Batet@cox.net

CULTURA (2014)

MARIUS CUCURNY mcucurny@cccd.edu

ACTIVITAT SOCIALS (2012)

MONTSE JASON montsefj@earthlink.net

BUTLLETÍ (2014)

ORNEL.LA TORRALBA ornellat@hotmail.com

VOCALS GENERALS

PATRICIA HERNANDEZ(2012) pati.prof@runbox.com

ELI DE VAL (2012) Californiabcn@gmail.com

LAIA VICENS FUSTE(2012) laiavicensfuste@hotmail.com

NORMA VARGAS nclemoine@sbcglobal.net

COMISSIONS

1. Administració (secretaria, relacions amb Generalitat): Garriga/Vargas/Villero/Vallvé. Subvencions. Estat de Comptes. No hi ha notícies de la Generalitat

2. Butlletí: Torralba/ Torrents/Roig

3. Cau: Batet/Roig/Alba

4. Activitats Culturals: Cucurny/Laia Vicens/Eli de Val.

5. Festes i Aplecs: Montse/ Laia Vicens/Roig/Vicent Mas

6. Classes de Català: Torrents/Villero

7. Web: Villero/Torralba/Roig

8. Becaris: Martí

8 de Juliol de 2012

Assistència: Carme Roig, Ornella Torralba, Montse Jason, Anna Torrents, Quim Vallve, Marius Cucurny, Ferran Marti.

Lloc dinar de Nadal

-El Marius sap d'un local on els portuguesos fan festes i preguntaran si ho podem fer allà.

-Serà el dia 2 de desembre.

Pel·lícula 2 gegants

-La Laia és el contacte de la pel·lícula. Ja la tenim aquí.

-Es parla de visualitzar la pel·lícula a casa del Quim pels membres del consell i decidir la seva qualitat i si val la pena preparar algun esdeveniment per projectar-la en públic.

-Es diu d'estrenar la pel·lícula l'11 de setembre i fer-n'he promoció abans.

Butlletí

-L'Ornella confirma els autors de diferents articles. En total hi ha 12 articles escrits, i encara falta per escriure els articles de cuina, un de la Laia, un dels nous socis, un de l'aplec passat de primavera, i un de la fira del llibre.

-El Ferran es posarà en contacte amb els becaris que fan el vídeo dels Balsells per preguntar sobre l'estat d'aquest, així com per demanar fotos de la fira del llibre pel butlletí.

-L'Anna diu que les traduccions dels articles estan quasi tots acabats, fets pel Pere.

Sortides del Casal

-Es comenta que la projecció en públic de la pel·lícula l'11 de setembre és la sortida principal.

Estat de Comptes

-No es pot parlar a fons d'això perquè la Norma no hi és present. No obstant, cal actualitzar l'estat dels comptes. L'Anna, la Norma i el Quim es trobaran per fer-ho.

Donatiu al Pare Coromines

-Es parla de com realitzar una donació al Rancho. S'aplaça per la pròxima reunió fins que no se sàpiga de quants diners es disposen.

Reserva per l'aplec de tardor

-Està pensat per fer-se el 7 d'Octubre. Es parla sobre qui farà la demostració de cuina. Es parla sobre els diferents restaurants espanyols de la zona.

Info

-Es parla de l'organització de l'Info: com contestar i qui contesta els e-mails que es reben. A l'Info es reben uns 5-6 e-mails per setmana. Molta gent ens troba pel Facebook.

Nous Socis/New Members

Elisenda i Jaros

Hola a tothom!

Nosaltres som una família una mica mixta: jo, l'Elisenda i la meua filla Carla vam néixer a Barcelona. El meu marit Jaros va néixer i créixer a la República Txeca i la nostra noieta petita, l'Ainoa, ha nascut aquí a Amèrica.

Fa 2 anys van trucar a en Jaros oferint-li una feina molt interessant per ell a Santa Monica. Després de pensar-ho bastant i d'una difícil decisió, portats per la nostra afició de viatjar i conèixer món, vam decidir de provar aquesta aventura.

Ara vivim a Santa Monica, on ens hi trobem molt a gust, però encara no sabem si ens hi quedarem en un futur. Algú ho sap?

Ens agrada el pragmatisme i les oportunitats que hi ha aquí. També aquesta magnífica natura que encara ens queda per descobrir però també trobem a faltar les nostres famílies i amics més propers! I com no, la cultura del menjar de tota Espanya!

Conèixer el Casal dels Catalans a Califòrnia ens ajuda a estar connectats amb el país que estimem i que ens porta tants bons records!!! Per nosaltres és important que les nostres filles coneguin la cultura catalana!

Fins aviat a tots i totes!!!



Hello everybody!

We are a mixed family: I, Elisenda, and my daughter Carla were born in Barcelona. My husband Jaros was born and grew up in the Czech Republic. And our little girl, Ainoa, was born here in America. Jaros was called two years ago with an offer to work on something of great interest to him. After considering the proposition carefully we made the difficult decision to try this adventure taking into account that we enjoy traveling and seeing new places.

Now we live in Santa Monica, a place much to our liking, but we still don't know if we want to settle here in the future. Does anyone know?

We like the pragmatic way of life and the opportunities here. We also like this wonderful nature which we are anxious to discover,

but we also miss our families and close friends! And of course, the culture and food of all of Spain!

Casal helps us connect with the country we love and which holds so many good memories!!! We feel it important that our daughters know Catalan culture!

Be seeing you all soon!!!

Altres Socis/ Other Members

Roger Julià

Miguel Garcia Hernandez

ANOTEU AL CALENDARI SAVE THE DATE

• **CEL.LEBRACIO DE LA DIADA:** a concretar.

• **APLEC DE TARDOR:**

Picnic Fall:

• **CONCERT SERRAT: CONCERT SERRAT-SABINA**

Qui s'anima a anar al concert del Serrat i el Sabina? El concert és el 14 de novembre de 2012, al Gibson Amphitheatre, al Universal City Walk. Si confirmeu assistència abans de l'1 d'octubre, la Carme Roig aniria a buscar les entrades perquè no ens cobrin despeses d'enviament i puguem estar tots junts.

Confirmeu a info@casalcatalalosangeles.org

Who would like to go to the Serrat and Sabina Concert?

The concert will be November 14, 2012, at the Gibson Amphitheatre at the Universal City Walk. If you confirm your plan to attend by October 1, Carme Roig will go buy the tickets. In this manner we can all be together and there will be no delivery charges. Confirm at info@casalcatalalosangeles.org

• **DINAR DE NADAL: 2 de desembre. Lloc a concretar.**

Christamas Lunch: December 2nd. Place TBA

Notícies/News

Traspàs del Pare Isidoro Garcia

A finals d'octubre del 2011 ens va deixar el P. Isidoro Garcia, sacerdot claretí, que va viure a la Casa Residència del Rancho Domínguez durant, si més no, la darrera dotzena d'anys. El P. Garcia havia estat un gran amic del Casal i la seva mort ha estat molt sentida entre la nostra comunitat.

El P. Garcia, fill de Navarra, havia estudiat de jove al seminari claretí de Catalunya. Tot i que parlava amb dificultat el català, s'havia esforçat sempre a celebrar la missa tradicional dels nostres aplecs de primavera a la Mare de Déu de Montserrat en la nostra llengua. Era un home summament simpàtic que sempre tenia una salutació afectuosa o un acudit a propòsit de contar.

No faltà mai als nostres aplecs als jardins del Rancho Domínguez per donar la benvinguda als amics o animar als cuiners de l'arròs. Quan es servia el menjar, però, acostumava a menjar amb la comunitat religiosa. Quan dúiem a terme les nostres reunions de Consell al subterrani de la Casa Claretiana del Rancho, tenia el gust de baixar a fer-nos una xerradeta amb el seu humor habitual.

En l'època del Grup Dansaire del Casal, havia defensat amb èxit que continuessin els assajos del grup als jardins del Rancho, malgrat que alguns dels sacerdots s'havien queixat.

Havia ajudat a la celebració de misses a la parròquia d'Avalon, a la illa de Catalina davant de la costa de Los Angeles, fins que l'edat no li va permetre fer el recorregut.

A l'últim aplec que va estar amb nosaltres, el de tardor del 2011, havia promès guardar-li un plat d'arròs. Lamentablement, en aquell aplec van venir més famílies de les que esperàvem i es van vendre tots els arrossos abans que li pogués guardar la seva ració. Em va saber molt greu, després, quan va comparèixer per recollir-lo. Li vaig prometre que no passaria mai més. I, per desgràcia, així haurà estat.

The Passing of Father Isidoro Garcia

Garcia had been a great friend of Casal and his death has been heartfelt in our Catalan community.

Father Garcia was a native of the Spanish region of Navarra. He had studied as a young man at the Claretian Seminary of Catalonia. Though he spoke Catalan with difficulty he had made always an effort to celebrate our traditional mass to Our Lady of Montserrat in our language. He was a very nice and approachable man, with always an affectionate greeting or a funny joke to tell his friends.

He never missed the picnics we celebrated at the Rancho. He was always there to greet his friends or encourage the paella cooks. However, at the time the meals were served, he would depart and eat his meal with his religious community. When we held our meetings in the basement of the Claretian Residence of the Rancho he would make it point to stop and give us a little talk with his habitual good humor.

In the days of Casal's Grup Dansaire (Dance Group) he had successfully defended the group's permission to rehearse the dances in the gardens of the Rancho when some of the resident priests had complained.

Father Garcia had helped the parish priest of Avalon on the Island of Catalina opposite the coast of Los Angeles until his age did not allow him to make the crossing.

At the last picnic he attended in the autumn of 2011 I had promised to keep a dish of paella for him. Unfortunately at that picnic more families than expected attended and all of the paellas were sold before I could save him the dish I promised. I was very sorry when later on he showed up to collect it. I promised him that would never happen again. Regretfully, that will have been the case.



Notícies/News

Sant Joan a Los Angeles

per Carme Roig



Tots els que som de Catalunya i hem celebrat les revetlles de Sant Joan sabem que aquesta nit, el 23 de juny, és com una nit màgica i plena de misteris. Les fogueres il·luminen el cel i purifiquen l'aire i les persones. S'escau també amb el solstici d'estiu, que fa que sigui la nit més curta i el dia més llarg de l'any.

Aquest any, els catalans i simpatitzants que vivim al sud de Califòrnia vam donar una mica de tomb durant la típica celebració catalana. Un grup de més d'una trentena de persones, entre grans i petits, ens vam trobar al migdia al parc del Will Rogers per fer una caminada i després un bon pícnic asseguts a la gespa verda, a sota d'un arbre. El que no hi va faltar va ser menjar la coca de Sant Joan que la Raquel Villero ens va fer i la copeta de cava.

Visca la Revetlla de Sant Joan i Visca Catalunya!

Sant Joan at Los Angeles

by Carme Roig

For all the Catalan people, and the people that lived in Catalonia around Saint John's Day, June 24th, The night of the 23rd is like a magical night, full of mysteries, fire, fun. The typical fires light the sky in the middle of the night, and it is said that the fire purify the air and the people. As a coincidence, the 23rd is the beginning of the summer solstice, which is when the day is the longest and the night is the shortest.

For the Catalan people and friends of Catalonia that live in southern California, LA area, we celebrated this special evening, during the day time.

A group of more than thirty people of different ages, got together to go on a hike at Will Rogers Park that followed a picnic at the grassy area above the Polo field. Of course, we had the typical "coca de Sant Joan" a sweet pastry made by Raquel Villero and of course a toast with Catalan "cava" Sparkling wine.

Cheers to "revetlla de Sant Joan" and Cheers to Catalonia!

Aplec de primavera 2012

Durant més de trenta anys, el Casal ha tingut la sort de poder celebrar els seus aplecs, festes de Nadal, trobades del CAU, reunions mensuals del consell i algun concert a la capella o als jardins del Rancho Domínguez. Aquest últim aplec, celebrat el dia 29 d'abril però, va ser diferent. Tot i que va anar tot molt bé, hi havia un gran buit que es sentia, que es respirava. Hi faltaven dues persones que, durant molts anys, havien format part dels aplecs, festes o reunions. Encara que fos per una estoneta, un hola i adéu, o per una llarga estona on la fèiem petar tot parlant de salut, de política o simplement per fer un comentari o explicar un acudit, sempre feien acte de presència. En Pare Corominas va ser durant molts anys una part molt important del Casal, a més de ser-ne el fundador. Però aquesta vegada no hi era perquè ens va deixar per sempre. Que en pau descansi. Gràcies al Pare Juan Corominas, el Casal ha tingut la sort de poder gaudir de la bellesa del parc del Rancho Domínguez, on ell va residir durant més de 30 anys. Tot i que durant els últims 10 o 15 anys no col·laborava tant amb el Casal, a tots els aplecs i reunions el Pare Corominas ens feia la visiteta i es menjava el seu plat de paella. Era una persona molt distingida. Era inconfusible! Es veia d'un tros lluny. Alt i esvelt i sempre tan eixerit i simpàtic, amb el seu barret Panamà i la rialla a la boca. Doncs sí, diuen que així és la vida, uns marxen i altres arriben i el que ens queda és recordar els bons i agradables moments de les persones i certament ell serà recordat, ja que ha tocat moltes vides.

Tornant a l'aplec, apart dels buits del Pare Corominas i del Pare Garcia, que era també assidu a tots els aplecs i reunions i que ens va deixar el novembre del 2011, va ser un altre dia de postal. De bon matí, els becaris Balsells i alguns altres del Consell van arribar per començar a netejar i organitzar les paelles, el dinar, els jocs



i la demostració de com fer els calçots i la salsa romesco, que tan amablement el xef del Bar Pintxo de Santa Mònica ens va oferir.

Per molta gent, és el dia que ens retrobem (potser no ens havíem vist des l'última festa o aplec) i fem petar la xerrada mentre fem una sangria o una tapeta tot esperant el dinar. Mentrestant, es dóna la benvinguda a tothom. Aquesta vegada també es va fer un minut de silenci en memòria del Pare Juan Corominas. Després de dinar es continuen les activitats pels més petits i no tan petits. Es fan manualitats, es juga a futbol o es fa trencar l'olla. Mentrestant, es poden fer cafetons dels bons i acompanyar-los amb trossos de delicioses coques, fetes per un grup de mares. També es comencen a vendre números per la rifa. Primer premi: Un pernil!!!! (que aquesta vegada va tocar al Jordi i l'Anna Fuentes). També és l'hora de fer baixar la panxa després d'un bon àpat, tot ballant algunes sardanes.

Arriba l'hora de recollir i deixar el parc tal i com estava. Ens comencem a acomiadar. Fins la propera trobada.

Spring Picnic 2012

Over the last thirty years Casal has been fortunate to be able to celebrate its picnics, Christmas parties, CAU meetings, monthly Consell meetings and a concert in the chapel and gardens. The last picnic on April 29, however, was different from all the others. Though the picnic ran smoothly, one could feel and even breathe a great emptiness. Two persons were missing who had been a part of the picnics, parties and meetings. Perhaps they were present for just a few minutes or a long enough time to say hello or goodbye, to talk a bit about health, politics, or tell a joke. Father Juan Corominas had been for many years a very important member of Casal, in addition to being its founder. This time however he was missing because he had left us forever. May he rest in peace. Thanks to Father Juan, Casal has been able to enjoy the beauty of Rancho Dominguez where he lived over more than 30 years. Though he did not collaborate actively at Casal over the last 10 or 15 years, he would always make a short visit to our functions and would share a paella with us. He was a very distinguished gentleman. He was unmistakable. You could tell him from a long distance. He was tall, slim, and always cheerful, and wore a straw hat and a smile. Well, they say such is life, some go and some come and what we are left with are the good memories and happy moments spent together. He will surely be remembered as he touched so many of our lives.

Getting back to the picnic, in addition to Father Corominas, we also missed Father Garcia, who was also ever present at our picnics and meetings and who departed last November 2011. The picnic though was postcard perfect. Early in the morning the Balsells Fellows and some of Casal's Consell members had arrived to clean up the tables and prepare the paellas, the dinner, the games and the presentation of how to make 'calçots' with 'romesco' sauce, which so graciously the Chef of Bar Pintxo of Santa Monica demonstrated.

For many people, this is the day that we meet again (perhaps we had not seen one another since the last picnic or party) and we talk while we drink a glass of Sangria or eat a 'tapa' before the dinner. Then a welcome is given to all. And this time, a minute of silence is observed in memory of Father Corominas.

Activities then continue for the youngsters and the not so young. Hand crafts are made, some play soccer and the kids play break-the-pot. Later a good coffee was served which could be enjoyed with some delicious Coca made by some of the mothers. Then there is the raffle with the first prize being a Spanish Ham!!! This time Jordi and Anna Fuentes were the winners. It is also time to help the digestion by dancing a couple of sardanas.

The time to collect our things, clean up and leave the park the way we found it comes. We start to say our farewells. Till we meet again...



Notícies/News

Sermó del funeral del P. Joan Corominas

Pronunciat pel Fr. Manuel (Tony) Díaz, CMF

1 de maig, 2012

El P. Joan Corominas va néixer el 7 de desembre de 1920 a Banyoles, a la província de Girona de Catalunya. Va créixer en una època turbulenta d'Espanya que finalment va acabar explotant en la guerra civil del 1936. El P. Corominas havia descrit la Guerra Civil Espanyola com un assaig de la Segona Guerra Mundial durant la qual es van posar a prova noves armes contribuïdes per diverses nacions a les dues bandes del conflicte.

Des de petit el P. Corominas havia demostrat tenir una personalitat de pensament independent. Havia tingut una infància difícil en el sí de la seva família. S'havia escapat de casa un parell de vegades durant la seva adolescència, tot i que mai havia arribat massa lluny. Se sentia incomprès pel seu pare, tot i que estava molt vinculat a les seves germanes grans Francisqueta i Cecília, i al seu germà Jaume. Quan es va declarar la guerra civil va creure que arribava la seva oportunitat d'anar-se'n de casa. Va ser, no obstant, el clàssic camí d'un jove en busca de qui és. La província de Girona estant sota control dels anarquistes va haver de creuar els Pirineus a França per tornar-los a creuar després més al nord-oest per a poder enllistar-se a l'exèrcit. La guerra va ser el moment decisiu per a ell tant emocionalment com intel·lectual, psicològica i espiritualment. Les amistats pregones que havia fet de soldat, algunes de les quals moriren als seus braços, i la brutalitat de la guerra el van marcar per sempre. Després de la guerra, juntament amb altres amics soldats, va entrar a l'ordre claretiana. La seva família, i en particular el seu pare, no podien comprendre aquesta decisió. En l'opinió de la seva família es creia que volia continuar lluitant, mentre que el que ell volia era seguir allò que l'experiència de la guerra li havia despertat.

La vessant de pensament independent de la seva personalitat no era només una fantasia de joventut; era al contrari el nucli del seu temperament. Era un pensador profund i s'educava trobant solucions a les coses, analitzant-les i argumentant-les per ell mateix. No admetia compromisos amb la veritat i amb les seves conviccions. Teològicament aquest caràcter seu el va apropar molt a Sant Pau. Sentia una gran afinitat per aquest sant i va ser el seu company constant dialogant. Va ser un reconegut predicador i director d'exercicis espirituals, en particular per joves i comunitats religioses. Més tard va ser nomenat professor de filosofia i sociologia als seminaris claretians. Aviat en la seva carrera sacerdotal es va mostrar crític amb la relació massa estreta entre la jerarquia de l'Església d'Espanya i la política de Franco. Degut a les seves declaracions crítiques amb l'Església i amb Franco alguns sospitaven d'ell, en particular els seus superiors claretians. Degut a això el van enviar a estudiar a Roma i d'allí més tard als Estats Units. La història li ha donat la raó en això, cosa que mai li va causar cap alegria. L'entristia comprovar el mal que l'estreta relació entre les jerarquies eclesiaístiques i Franco va causar a l'Església d'Espanya i a les generacions que van seguir a la guerra.

L'arribada als Estats Units va ser una experiència difícil pel P. Corominas. A nivell personal se sentia desmoralitzat i perdut. Amb l'ajuda dels pares Bousie i McPolin va poder rebre algunes beques que el van ajudar a obtenir dos màsters i un doctorat de la University of Southern California. Sabia que era intel·ligent i va usar la seva intel·ligència per a refer-se en el camp acadèmic. Però va ser el seu contacte amb la comunitat catòlica mexicana de Los Angeles el que va ser la seva salvació. El món acadèmic va nodrir les seves necessitats intel·lectuals, però el seu ministeri a la comunitat catòlica mexicana és el que va donar vida, sentit i objecte a la seva vocació sacerdotal. Va ser sobretot un sacerdot, un bon sacerdot. Va ser a la comunitat hispanoparlant de Los Angeles a la que es va donar amb passió i gran dedicació perquè creia que rebia molt més del que donava. Com a professor de la Dominguez University i Compton College tothom sabia que era un sacerdot, i la manera com ensenyava i es comportava manifestava la seva identitat sacerdotal, que mai imposava a ningú. Va ser a Dominguez University on el vaig conèixer mitjançant el Instituto de Cultura Mexicana, que més tard va esdevenir el Instituto de Cultura Hispanoamericana quan el va traslladar al Rancho Domínguez. El Instituto era una extensió del seu ministeri. En el soterrani del Instituto al Rancho Domínguez sempre hi havia rialles, alegria, amistat, coneixement, saviesa, inspiració, motivació i l'Esperit de Déu que ho feia tot possible. Ell ens transportava a les terres de La Mancha mentre seguíem a Don Quixot i Sancho en les seves aventures a través de l'estil pedagògic i narratiu tan particular del P. Corominas. En els seus ulls alegres i penetrants podíem entreveure l'home perceptiu, enjogassat i a la vegada seriós que era. Li agradava estar rodejat de joves, però no qualsevol jove sinó joves inquiets per trobar el buit que portem dintre.

El P. Corominas tenia un aire aristocràtic que alguns podrien confondre amb orgull. Era un aristòcrata en el sentit clàssic de la paraula: perseguint l'excel·lència, la noblesa de cor i de mentalitat, el cultiu de l'estètica i de no admetre mai compromís a la veritat. A nivell personal tenia un cor jove (més jove que molts de nosaltres que teníem una edat més jove); tenia un meravellós sentit de l'humor. Era un molt bon i lleial amic si tenies la sort de conèixer-lo. Estimava la poesia. La poesia era la seva vàlvula d'escapament de la tirania de la raó i una finestra al misticisme. Curiosament això era una part de la seva personalitat que pocs coneixien. Tenia una ànima poètica inclinada al misticisme. Si hi havia una cosa a lamentar, era que no hagués dedicat més temps al misticisme. Alguns dels seus poetes preferits eren Jacint Verdaguer, Joan Maragall, San Juan de la Cruz i Ramon Lopez Velarde (un poeta mexicà de Zacatecas) sobre qui havia escrit la seva tesi doctoral. Fa uns anys va escriure aquesta petita reflexió:

Sí, vuelvo a leer poesía. Hacia tiempo que no la leía. La tenía olvidada. Leía literatura, pero no precisamente poesía. Leo poesía porque tengo miedo de los escorpiones y las tarántulas trocados en megalosuarios que se alimentan de conciencias. Ellos, la ciencia y la técnica, con sus ojos de microscopio reducen a lo mínimo la dimensión humana del hombre y al final la extinguen con un soplado.

Estoy convencido de que el mundo de lo nuevo, si es que en reali-

dad existe, se halla allá, en el fondo sin fondo de mí ser, en el fondo inapeable de mi pozo: (citando a López Velarde) dice:

*Las paredes del pozo, con tapiz de lama
Y con un centelleo de gotas cristalinas,
Eran como el camino de esperanza en que todos
Hemos llorado un poco (El viejo pozo).*

Y a este viejo pozo ontológico no se descende mediante formulas científicas; ni se ilumina con las luces de la razón; ni con la cuerda de la prudencia. Por eso he vuelto a leer poesía. Por eso dejo que mi razón se desperece, se distienda relajada y finalmente se duerma. Y entre tanto, puesta mi alma en los sueños evocados por la imagen de la poesía, de la autentica poesía, que son llamadas del ser, descienda al fondo del pozo.

La poesía en este camino que bajando sube, no es otra cosa que los pastores que van por las majadas al otero. A la poesía le debía haber dicho:

*Pastores, los que fueres allá por las majadas al otero:
Si vieres aquel que yo más quiero
Decidle que adolezco, peno y muero.*

San Pablo no fue un poeta a la manera de Juan de la Cruz. Fue poeta a través de sublimes intuiciones. Una de aquellas es la que dice:

*Los que habéis resucitado con Cristo,
Id en pos de las cosas de arriba,
Saboread las cosas de arriba donde Cristo está.*

*Y utilizando la fraseología de San Juan y de Ramón yo diría:
Oh bosques y espesuras
Plantadas por la mano del Amado
Decid si por vosotros ha pasado.*

Y tu pájaro que canta en la enramada dile al Amado, si es que lo encuentras, que el Amigo se ha entretenido y perdido en el bosque de su propia poesía. Decidle que me perdone otra vez, otras mil veces, porque soy incorregible. Que me perdone porque leo poesía.

El P. Corominas va rebre molts premis i reconeixements, un d'ells del Rei Juan Carlos d'Espanya per les seves contribucions culturals i acadèmiques a la literatura catalana. Però el reconeixement que estimava més era la seva vocació sacerdotal. Era la seva vocació que el va salvar i li va obrir nous horitzons. És per això que mai es va ajuntar a la comunitat de la Província Oest del Estats Units de la seva congregació. Era un amic lleial i va continuar lleial a la província catalana de la seva ordre perquè va ser en aquesta província on la seva vocació va ser sembrada i que va nodrir la seva vida després que l'experiència de la guerra la despertés. Mai va oblidar el regal de la seva vocació. Es va sentir tota la vida endeutat amb ells i amb molta generositat i per molts anys contribuïa a les missions catalanes al Brasil. Va ser en el sacerdoci, en la seva paternitat espiritual, que se sentia majorment satisfet. En ell veia la mà de Déu més clarament i on reconeixia la seva benaurança malgrat els sacrificis i dificultats que li havia costat.

L'última cosa que cal esmentar del P. Corominas és el seu amor per la natura. Aquest amor va començar quan estava al seminari on havia estat nomenat assistent a un petit museu de paleontologia del seminari. Va ser després membre del Sierra Club per molts anys. Anava a Alaska molts estius a substituir capellans

que estaven de vacances. El seu objecte era estar més a prop de la natura i, si era possible, escoltar el crit del llop o veure un ós. Al Rancho Dominguez coneixia totes les plantes i arbres plantats. Quan el visitava ens passejàvem per la propietat mentre m'anava explicant històries de cada planta. Ell mateix n'havia plantat moltes. Molts de nosaltres del Instituto a través dels anys l'havíem ajudat en aquesta tasca. El seu amor per la natura es reflecteix en el poema del poeta català Joan Maragall: Cant Espiritual.

*Si el món ja és tan formós, Senyor, si es mira
amb la pau vostra a dintre de l'ull nostre,
què més ens podeu dar en una altra vida?
Per això estic tan gelós dels ulls, i el rostre,
i el cos que m'heu donat, Senyor, i el cor
que s'hi mou sempre... i temo tant la mort!
Amb quins altres sentits me'l fareu veure
aquest cel blau damunt de les muntanyes,
i el mar immens, i el sol que per tot brilla?
Deu-me en aquests sentits l'eterna pau
i no voldré més cel que aquest cel blau.
Ja ho sé que sou, Senyor; però on sou, qui ho sap?
Tot lo que veig se vós assembla en mi...
Deixeu-me creure, doncs, que sou aquí.
I quan vinga aquella hora de temença
en què s'acluquin aquests ulls humans,
obriu-me'n, Senyor, uns altres de més grans
per contemplar la vostra faç immensa.
Sia'm la mort una major naixença!*

Molt bé doncs, Pare, Professor, Mestre, Amic, torna a les muntanyes de la teva estimada terra, als Pirineus de la teva joventut on t'espera l'Estimat, aquell qui, més que ningú, tu desitges. I des d'on tu estiguis, prega per nosaltres. Prega per a que ens mantinguem fermes en la vida i vocació a que el Senyor ens ha cridat. Els teus fills i filles espirituals i el gran nombre dels teus deixebles et saluden, i donen gràcies a Déu per la teva vida generosa. Si hem d'honrar la teva vida fem-ho no a la teva memòria però en la imitació de les teves millors qualitats: la noblesa de cor, la lleialtat d'amistat i amor, la lluita per l'excel·lència en tot, en fe i en esperança, en l'esforç de millorar la nostra generositat i mai comprometre la veritat. Que descansis en pau estimat Pare, Professor, Mestre, Amic i que la llum eterna t'il·lumini.



*Dreta: Pere Garriga,
Esquerra: P. Joan Corominas*

Homily pronounced at father Juan Corominas Funeral Mass

by Fr. Manuel (Tony) Díaz, CMF

May 1st, 2012

Fr. Juan Corominas was born December 7, 1920 in Banyolas, region of Gerona in the Province of Cataluña, Spain. He grew up during very tumultuous times in Spain which finally exploded into civil war in 1936. Fr. Juan Corominas described the Spanish Civil War as a dress rehearsal for the Second World War in which many new weapons were tested by a number of countries that contributed armament to the Spanish civil conflict.

From a very early childhood Fr. Corominas exhibited a very independent streak in his personality. He had a very difficult childhood in his family. In his early teen age years he ran away from home a couple of times, although he never went very far. He felt greatly misunderstood by his father, although he had a very deep family connection to his older sisters Francisqueta and Cecilia, and brother Jaime. When the civil war irrupted he saw it as opportunity to leave home. This, however, became the classical journey of the young man in search of himself. The region of Gerona was controlled by anarchists so he had to cross the Pyrenees into France and then cross them again further north to join the army. The war became a turning point for him emotionally, intellectually, psychologically and spiritually. The deep friendships he made in the army, some of which died in his arms, and the brutality of the war was a turning point in his life. After the war, together with other army friends he entered the Claretians. His family, particularly his father, could not understand his decision to become a priest after the war. In their eyes he wanted to keep on fighting, while in his mind he wanted to pursue what the experience of the war had awoken in him.

The independent streak in his personality was not just teenage revelry; it became part of the core of his character. He was a deep thinker and he thrived in finding his own way through things, in analyzing and reasoning things on his own. He was uncompromising with truth and in his convictions. Theologically, this character trait brought him very close to St. Paul. He found great affinity with St. Paul and was his constant dialogue companion. He became a well-known preacher and retreat master, particularly to youth and religious communities. Later on he was made professor of Philosophy and Sociology in the Claretian Seminaries. Very early on in his priesthood he became very critical of the close relationship between the Church Hierarchy in Spain and the politics of Franco. Because of his critical views regarding the Church and Franco he was seen with suspicion by many, particularly, some Claretian superiors. Due to this he was sent to study to Rome and ultimately asked to go to the U.S. History has vindicated him in this regard, but this did not bring much joy to him. It saddened him to see what the close relationship between the Church Hierarchy and Franco had done to the Church in Spain and the generations that came after the war.

His coming to the U.S. was a very difficult experience for Fr. Corominas. At the personal level he felt demoralized and lost. Through the help Frs. Bousie and McPolin he was able to receive some scholarships that he used to get two masters and a PhD from USC. He knew he had a good mind and he used it to remake him-self

through the field of academics. However, it was the contact with the Mexican Catholic Community in Los Angeles that became his salvation. The world of academics nurtured his intellectual needs, but it was his ministry with the Mexican Catholic Community that gave life, meaning and purpose to his priesthood. He was above all a priest and a very good one. It was to the Spanish speaking community of Los Angeles that he gave of himself with passion and great dedication because he felt received much more than he gave. As a professor at Dominguez University and Compton College everyone knew he was a priest, and the way he taught and carried himself manifested his priestly identity, but he never imposed it on anyone. It was at Dominguez University that I met him through The Instituto de Cultura Mexicana, which later became Instituto de Cultura Hispanoamericana when he moved it to Rancho Dominguez. The Instituto was an extension of his priestly ministry. In that basement of the Instituto at Rancho Dominguez there was always laughter, joy, learning, friendship, wisdom, inspiration, motivation, and the Spirit of God that made all these possible. He would transport us to the land of La Mancha as we followed Don Quixote and Sancho in their adventures through Fr. Corominas' unique teaching and narrative style. In his vivacious and penetrating blue eyes we could see the playful, insightful and yet serious man that he was. He enjoyed being surrounded by youth, but not just any youth, restless youth that reached out to fill the void that we all carry within.

There was an aristocratic air to Fr. Corominas, which was easily misunderstood as pride. He was aristocratic in the classical sense: the pursuit of excellence, nobility of heart and mind, cultivation of the aesthetics and uncompromising with truth. At the personal level he was very young at heart (younger than many of us who are much younger in age); he had a wonderful sense of humor. He was a very good and loyal friend if you had the good fortune of getting to know him. He loved poetry. Poetry was his release valve from the tyranny of reason and his window into mysticism. Curiously this was the part of him that very few people knew. At heart he was a poet, with leanings toward mysticism. If there was one regret, it was that he did not give more time to mysticism. Some of his favorite poets were Jacinto Berdaguer, Joan Maragall, San Juan de la Cruz and Ramon Lopez Velarde (a Mexican Poet from Zacatecas) on whom he did his doctoral dissertation. Some years ago he wrote this little reflection:

Si, vuelvo a leer poesía. Hacia tiempo que no la leía. La tenía olvidada. Leía literatura, pero no precisamente poesía. Leo poesía porque tengo miedo de los escorpiones y las tarántulas trocados en megalosuarios que se alimentan de conciencias. Ellos, la ciencia y la técnica, con sus ojos de microscopio reducen a lo mínimo la dimensión humana del hombre y al final la extinguen con un soplado.

Estoy convencido de que el mundo de lo nuevo, si es que en realidad existe, se halla allá, en el fondo sin fondo de mí ser, en el fondo inapeable de mi pozo: (citando a López Velarde) dice:

*Las paredes del pozo, con tapiz de lama
Y con un centelleo de gotas cristalinas,
Eran como el camino de esperanza en que todos
Hemos llorado un poco (El viejo pozo).*

Y a este viejo pozo ontológico no se desciende mediante formulas científicas; ni se ilumina con las luces de la razón; ni con la cuerda

de la prudència. Por eso he vuelto a leer poesía. Por eso dejo que mi razón se desperece, se distienda relajada y finalmente se duerma. Y entre tanto, puesta mi alma en los sueños evocados por la imagen de la poesía, de la autentica poesía, que son llamadas del ser, descienda al fondo del pozo.

La poesía en este camino que bajando sube, no es otra cosa que los pastores que van por las majadas al otero. A la poesía le debía haber dicho: "Pastores, los que fueres allá por las majadas al otero:

Si vieres aquel que yo mas quiero
Decidle que adolezco, peno y muero.

San Pablo no fue un poeta a la manera de Juan de la Cruz. Fue poeta a través de sublimes intuiciones. Una de aquellas es la que dice:

Los que habéis resucitado con Cristo,
Id en pos de las cosas de arriba,
Saboread las cosas de arriba donde Cristo esta.

Y utilizando la fraseología de San Juan y de Ramón yo diría:

Oh bosques y espesuras
Plantadas por la mano del Amado
Decid si por vosotras ha pasado.

Y tu pájaro que cantas en la enramada dile al Amado, si es que lo encuentras, que el Amigo se ha entretenido y perdido en el bosque de su propia poesía. Decidle que me perdone otra vez, otras mil veces, porque soy incorregible. Que me perdone porque leo poesía.

Fr. Corominas received many awards and recognitions, one of them from King Juan Carlos of Spain for his cultural and academic contributions to Spain, particularly to his native Catalan province, but the one recognition that was dear to his heart was his priesthood. It was his vocation to the priesthood that saved him and opened new horizons to him. That is why he never incardinated himself to the U.S. Western Province. He was a very loyal friend and he was loyal to the province of Cataluña because in was in that Province that his vocation was sown and it was them who nurtured his life and vocation after what the experience of the war had awoken in him. He never forgot the gift that was given to him is his vocation. He felt indebted to them and with great generosity contributed to the Catalan mission in Brazil for many years. It was his priesthood, his spiritual fatherhood that gave him the most satisfaction. It was in his priesthood that he saw the hand of God most clearly and where he recognized the most how blessed he was in spite of all his struggles and difficulties.

The last thing that must be mentioned is Fr. Corominas' love of nature. His love of nature started when he was in seminary, when he was made assistant in the small paleontology museum they had in the seminary. He was a member of Sierra Club for many years. He travelled to Alaska for many summers to replace priests that needed to go on vacations. His ulterior motive, however, was to be close to the Alaskan nature and, if possible, to hear the howling of wolves or to see a grizzly bear. At Rancho Dominguez he knew every single plant and tree that is planted there. When I would visit him we would always walk the property and he would tell me the story of every tree in the property. He planted many of them himself. Many of us from the Instituto throughout the years also helped him plant many of the trees that are there now. His love of nature is reflected in this poem from Joan Maragall, Catalan poet, "Canto Espiritual"

Si el món ja és tan formós, Senyor, si es mira
amb la pau vostra a dintre de l'ull nostre,
què més ens podeu dar en una altra vida?
Però estic tan gelós dels ulls, i el rostre,
i el cos que m'heu donat, Senyor, i el cor
que s'hi mou sempre... i temo tant la mort!
Amb quins altres sentits me'l fareu veure
aquest cel blau damunt de les muntanyes,
i el mar immens, i el sol que pertot brilla?
Deu-me en aquests sentits l'eterna pau
i no voldré més cel que aquest cel blau.
Ja ho sé que sou, Senyor; pro on sou, qui ho sap?
Tot lo que veig se vos assembla en mi...
Deixeu-me creure, doncs, que sou aquí.
I quan vinga aquella hora de temença
en què s'acluquin aquests ulls humans,
obriu-me'n, Senyor, uns altres de més grans
per contemplar la vostra faç immensa.
Sia'm la mort una major naixença!

Very well then, Father, Professor, Teacher, Friend, go to the mountains of your beloved land, to the Pyrenees of your youth where the Beloved awaits, he that you, more than anyone else, desire. And from wherever you may be, pray with us and for us to remain faithful to the life and vocation that our Lord has given us. Your spiritual sons and daughters and the great number of your disciples salute you, and thank God for your life of generous giving. If we are to honor your life let us do it not in memory but in imitation of your best qualities: the nobility of heart, the loyalty of friendship and love, the fight for excellence in everything, in faith and hope, in the striving to improve in generosity, and never compromise truth. May you rest in peace dear Father, Professor, Teacher, Friend and may the everlasting light shine upon you.



P. Joan Corominas a l'aplec del l'any 81

Notícies/News

Quatre Presidents al Funeral del P. Corominas

Al funeral del P. Joan Corominas, que va tenir lloc a la històrica Missió de San Gabriel, van assistir quatre presidents del Casal. En la foto adjunta els podem veure: Carme Roig (2006-2010), Josep Llauredó (1992-1996) acompanyat de la seva esposa Deidre, el Pare Ramon Martí (1982-86) i Pere Garriga, l'actual president des de 2010. El passat president Joan Bertran (1986-1992, 2000-2004) va morir i Jordi Garcia Buscató (1996-2000) viu a Texas des de que es va jubilar. El P. Ramon Martí fou el primer president del Casal

Four Presidents at the Funeral of Father Corominas

Four presidents attended the funeral mass of Father Corominas at the historic mission of San Gabriel. We see them in the photo: Carme Roig (2006-2010), Josep Llauredó (1992-1996) with his wife Deidre, Father Ramon Martí (1982-86) and Pere Garriga, the current president since 2010. Passed president Joan Bertran (1986-1992, 2000-2004) passed away and Jordi Garcia Buscató (1996-2000) has lived in Texas since his retirement. Father Ramon Martí was the first president of Casal.



Barcelona Multiverse

per Pere Garriga

El 21 de juny es va inaugurar al Palau Robert de Barcelona una exposició fotogràfica amb el títol Barcelona Multiverse al que vaig assistir. Les fotografies eren sorprenents. Consistien en vistes impossibles de Barcelona. De primer semblaven prou conegudes: la Sagrada Família, la Pedrera, el mercat de la Boqueria... Però de seguida hom s'adonava que no eren del tot reals doncs al peu de la Sagrada Família s'hi veia una platja, davant la Pedrera dos nois navegaven sobre aigua amb una llanxa, i sota la Boqueria apareixia un Moll del port de Barcelona.

L'autor d'aquestes fotos és Lluís Bussé, qui amb molta originalitat i amb bon sentit de l'humor ens inventa una Barcelona inusitada en el que encaixa imatges amb tanta art que semblen reals. Ens descobreix amb aquest exercici la màgia i l'encant de la ciutat.



Vaig conèixer al Lluís Bussé l'any passat en una visita a Barcelona. El Pere Balsells em va donar el seu nom doncs el Pere havia estat amic d'un parent d'en Bussé quan estudiava a l'Escola de Treball a la seva joventut. El Bussé volia publicar un llibre amb les seves fotos en anglès i jo em vaig oferir a fer-li una revisió del text.

Bussé em va explicar que la idea li va venir quan va veure una entrevista a la televisió en la qual hi intervingué el científic americà Max Tegman, professor del Dept. de Física de MIT. Tegman proposa que quan es va inflar l'univers a continuació del Big Bang es van formar una infinitat del que anomena Espais Hubble amb la mateixes condicions inicials. El que nosaltres coneixem com el nostre univers és un d'aquests Espais Hubble, i com que n'hi ha una infinitat, hi ha d'haver un altre Espai Hubble gairebé idèntic al nostre.

Basant-se doncs en aquesta teoria, Bussé crea la Barcelona d'un altre univers, que tot i assemblant-se a la que coneixem, no deixa de ser ben diferent. Veieu si no!

Barcelona Multiverse

per Pere Garriga

I attended an interesting photographic exhibit this past June 21 at Palau Robert of Barcelona called Barcelona Multiverse. The photographs presented were quite surprising. They were simply impossible views of Barcelona. At first glance they appeared to be recognizable locations: Sagrada Família, La Pedrera, the Market of La Boqueria... But soon we are aware that they could not be real because alongside Sagrada Família one sees a beach, in front of La Pedrera two kids are sailing along in a motor boat, and La Boqueria is raised upon one of Barcelona's harbor piers.

The author of these photographs is Lluís Bussé, who with great originality and good sense of humor invents for us a most unusual Barcelona in which he fits images together with such art that they seem real. Through this one discovers and appreciates the magic and wonder of the city.

I met Lluís Bussé last year on a visit to Barcelona. Pete Balsells gave me his name as Pete in his youth had been a friend of a relative of Bussé who studied with him at La Escola de Treball. Bussé wanted to publish a book with his photos in English and I offered to proof its text.

Bussé told me that the idea of the composition of the photographs came to him when he saw a television interview with the American scientist. Max Tegman, a professor of the Dept. of Physics at MIT. Tegman proposes that during the inflation period following the Big Bang an infinite number of what he calls Hubble Volumes were formed each with the same initial conditions. Our universe is one of these Hubble Volumes. And, because an infinite number of such volumes were formed there must be at least one nearly identical to our universe.

On the basis of this theory Bussé creates a possible Barcelona of another universe which though very similar to the one we know – is also very different. Check it out!



Pel·lícula sobre Califòrnia

per Pere Garriga

Antoni Verdaguer (1954), el director de cine, ha informat al Casal recentment que ha reactivat el projecte "Califòrnia, el cant de la terra", una pel·lícula basada en els orígens històrics de Califòrnia.

El Casal té una relació amb Antoni Verdaguer des de fa molts anys. Als anys 90 va col·laborar amb ell en la presentació de les seves pel·lícules La Teranyina (1990) a USC i Havanera (1993) a UCLA i al festival de cinema de Santa Bàrbara. Ja aleshores ens havia parlat del projecte Califòrnia, en el qual estava treballant i tenia bastant avançat. Després, degut a la competència d'altres projectes cinematogràfics, el Califòrnia es va quedar al calaix durant uns anys. Però evidentment mai oblidat.

Ara, Verdaguer està treballant activament per trobar el suport necessari per portar el treball a termini. Aprofitant la meua recent visita a Barcelona em vaig posar en contacte amb ell per reprendre l'amistat i perquè m'expliqués més sobre l'assumpte que ara l'apassiona.

Verdaguer va néixer a Terrassa als anys 50 i des de la seva joventut ha estat íntimament lligat al cinema. Es va llicenciar a França en direcció de cine l'any 1976 gràcies a una beca. Va treballar com a ajudant de direcció i producció per molts dels directors de cine i televisió més influents dels 70 i principis dels 80.

Després va dirigir més de 30 curtsmetratges, obtenint premis tan importants com el Sant Jordi de crítica i el Mikeldi d'Or del Festival de Bilbao. En les últimes dues dècades ha dirigit una dotzena de pel·lícules, entre elles, a més de les ja citades: Jaume el Conqueridor, Homes i Dones, Parella de Tres i Raval... Raval. Aquesta última amb personatges del popular barri barceloní on ara viu.

Verdaguer també ha escrit llibres sobre el cinema, com ara "Tu si que tens una bona pel·lícula" (2001), un anecdotari de 25 anys de cinema o "Raval literari" (2005), un llibre relacionat amb la seva pel·lícula sobre aquest barri.

Els temes històrics sempre han interessat a Verdaguer. Creu que la història de l'exploració i colonització de l'Alta Califòrnia no s'ha dut mai degudament a la pantalla tot i tenir els elements d'intriga, valor i drama de les grans experiències humanes. La pel·lícula se situa l'any 1822, quan Mèxic havia obtingut la independència d'Espanya i el sistema de les extenses missions espanyoles fundades i administrades per missioners franciscans s'estava dissolvent. L'acció té lloc en una sèrie de 'flashbacks' d'Agustina, filla d'un soldat de la companyia de Voluntaris Catalans i una indígena, tots ells personatges ficticis. Dels seus records i de les històries que havia sentit contar, apareixeran personatges històrics com Gaspar de Portolà, el cap de l'expedició a Alta Califòrnia, Pere Fages, el cap dels Voluntaris Catalans i futur governador de Califòrnia, Fra Juníper Serra, el cap dels Franciscans missioners, José de Gálvez, el Visitador Real d'Espanya de qui Portolà rebia les ordres, i Eulàlia Callís, l'esposa de Pere Fages i a qui tants mals de cap li havia donat.

La realització d'una pel·lícula és una projecte complex. Tot i que bona part del procés creatiu ja s'ha fet, queda encara un bon camí per recórrer. La casa productora, Ovideo, i Toni Verdaguer estan ara abocats a capitalitzar l'empresa, que es vol que agrupi socis a Catalunya, Espanya, Estats Units i Mèxic.

El Consell del Casal creu que "Califòrnia, el cant de la terra" és un projecte ben meritori i es va acordar a la reunió del passat mes de maig donar-li tot el suport que es pugui.

Movie about California

by Pete Garriga

Antoni Verdaguer (1954), the movie director, has recently informed Casal that he has reactivated the project "California, the earth chant", a movie based on the historical origins of California. Casal has had a relationship with Antoni Verdaguer since a number of years ago. In the 1990's it collaborated in his presentation of the movies *The Spider Web* (1990) at USC and *Havana Story* (1993) at UCLA and the movie festival of Santa Barbara. At that time he had already told us about his California project, on which he was working and had quite advanced. However, later on, because of competition with other movie projects underway, California had been shelved.

Shelved but evidently never forgotten. Now Verdaguer is actively working to find support to bring the work to completion. Taking advantage of my recent trip to Barcelona I got in contact with him to renew our friendship and have him give me a run down on the subject upon which now he is fully focused.

Verdaguer was born in Tarrassa en the 50s and in involved with movies and moviemaking from his youth. He received a degree in France in movie direction in 1976 thanks to a scholarship to that effect. He worked as a director and production assistant for a number of well know movie and TV directors of the 1970s and early 1980s.

Later he directed more than 30 short length films, obtaining high honors for his work such as the Sant Jordi of critics and the Golden Mikeldi of the Bilbao Film Festival During the last 20 years he has directed a dozen or so movies, among them, in addition to the one mentioned earlier: *James the Conqueror*, *Men and Women*, *The Couple of Three* and *Raval...Raval*. The latter is about characters of the popular neighborhood of Barcelona where he currently lives.

Verdaguer has also written books on movies: "You sure have a good movies" (2001), a collection of anecdotes of 25 years of moviemaking, and "Literary Raval" (2005) a book about the movie he directed of the neighborhood.

Historical subjects have always interested Verdaguer. He believes the story of the exploration and colonization of Alta California has never been properly brought to the screen though it has all the elements of suspense, valor and drama of great human experiences. The movie will be set in 1822, when Mexico had obtained its independence from Spain and the extensive system of Spanish

missions, founded and administered by Franciscan missionaries, were being dissolved. The action will take place as a series of flashbacks as recounted by Agustina, the daughter of a Catalan soldier of the Company of Catalan Volunteers and a Native American, all of which are fictional characters. From her recollections and stories she has heard historical characters such as Gaspar de Portola, the head of the expedition to Alta California, Pedro Fages, the head of the Catalan Volunteers and future governor of California, Fray Junipero Serra, the head of the Franciscan missionaries, José Galvez, the Royal Inspector from whom Portolà received his orders, and Eulalia Callís, the wife of Pedro Fages and who would give him so many headaches.

Completing a movie is a complex project. Though much of the creative process of the film has been done there is still a long way to follow. The production company, Ovideo, and Toni Verdaguer, are now involved with obtaining the funding which is hoped will include partners from Catalonia and Spain, the US and Mexico.

Casal's Consell believes "California, the Earth Chant" is a worthwhile project and resolved in the meeting of last May to give it whatever support it can.



Don Gaspar de Portolá

Articles

Epítom de la Guerra Civil d'Espanya [GCE]

per Josep G. Llauradó

XXXIII. Un Museu de la Guerra Civil d'Espanya a Barcelona?

Fa unes setmanes el diari "el Periódico" [1] publicà un article per Carles Cols amb la col·laboració de Josep Garcia precisament sobre la manca d'un museu de la GCE a Barcelona [BCN]. Explica com molts països tenen un museu com a mostra mnemònica-didàctica d'aspectes o situacions generalment desagradables. Així Berlín té el museu de la Stasi que exhibeix fins a coses esgarrifoses que la policia estatal de la "República Democràtica d'Alemanya" (= Alemanya de l'Est) aplicava als seus ciutadans i no-ciutadans. Londres també té un detalladíssim Museu de la Segona Guerra Mundial que inclou el despatx de Winston Churchill amb els seus nombrosos telèfons de colors, per aquells temps 1941-45, un d'ells connectat amb Roosevelt i l'altre amb Stalin. Però a BCN no hi ha cap recordatori efectiu: quin cas fan els catalans a la crida per a la Memòria Històrica?.

MUSEU AMBULATORI A BCN:

Tot això ho ha aprofitat un anglès, Nick Lloyd, pèrit geogràfic de Manchester, resident a BCN per 20 anys, per a esdevenir un "self-made" guia ambulatori de la ciutat mostrant in situ a turistes les restes d'esdeveniments ocorreguts a BCN entre el 1936 i 1939. Com a vuit milions de turistes passen per BCN en un any, la majoria per a contemplar l'arquitectura de Gaudí i visitar el Barri Gòtic...que, si bé interessant i pintoresc, tinc entès en té molt poc de gòtic! Malgrat que la guerra civil fou un afer envoltant tota Espanya i de contracor a Catalunya; aquesta "tant si vols com si no" hi fou involucrada en la catàstrofe.

En la presentació al públic barceloní que Lloyd hi fa en surten moltes coses de les quals els joves no en saben res i molts vells quasi ni se'n recorden. És veritat que BCN ha muntat petites isolades mostres d'interès històric com l'exhibició d'un "parell de refugis [per a bombardeigs], alguna bateria antiaèria [al Carmel], el Fossar de la Pedrera" però essencialment, com l'autor de l'article admet, són "records de la resistència de la ciutat davant el feixisme i molt poc de com la rereguarda va acabar per degenerar en un brutal pandemòni". Per als que pensen encara en les "excel·lències" del temps 1936-39 de la GCE a BCN amb els governs de tipus rojo-republicans cal que reflexionin sobre els mots de Lloyd, un neutral a la contesa: {pandemòni = "reunió de gent que conspira pel mal", la definició del Diccionari [2] i per afegidura "brutal"}.

Continua en Lloyd: "Barcelona únicament tindrà un museu sobre la Guerra civil si totes les parts interessades, que són moltes, accepten que hauran de cedir en els seus punts de vista".

Així és com en Lloyd "s'ha muntat un bon negoci gràcies a la incapacitat dels catalans de mirar enrere sense barallar-se".

LLOCS EN EL CIRCUIT DE LA CIUTAT:

De fet, la història de la GCE està explicada pels carrers de BCN on en Lloyd mostra els memorialitzats esdeveniments del 1936-39:

(1) Una cambra en el famós Hotel Colón a la Plaça de Catalunya on darrera la lletra O d'un impressionant rètol hi havia una finestra que albergava "una metralladora capaç d'escombrar la plaça amb mortífera eficàcia" contra els anarco-sindicalistes durant els Fets de Maig del 1937.

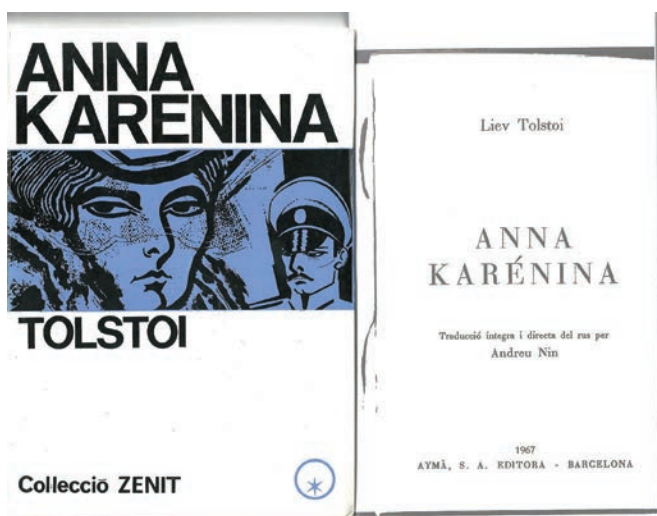
(2) LES TXEQUES: Caldria també descriure les "txeques", uns centres de detenció i tortura, fins i tot "il·legals", establerts per comitès, principalment stalin-comunistes per a eliminar "enemics del poble" [?], especialment membres del POUM (Partido Obrero de Unificación Marxista), partit format en oposició als stalinistes.

Sempre m'havia intrigat a mi el nom "txeca" fins que trobí la etimologia: el mot prové de les lletres russes ЧК llegides com "txe ka", inicials de "Трезвотная Комиссия" (pron. 'txrez/vi/txà/naia Co/mí/ssia' = Comissió Extraordinària o Especial) creada i sostinguda pels Soviets durant 1917-22, continuada amb la GPU i canviada a NKVD el 1935). Ningú no en sabia res oficial de les tals "institucions", que funcionaven, emperò, amb el coneixement i benplàcit del Govern Republicà, a no ser pel que es filtrava a fora per persones que sobreviuen les tals "instal·lacions". Quan Franco triomfà, llavors sí que s'explotà el succés de l'alliberament de BCN per a demostrar com els republicans havien comès una pila d'atrocitats. La propaganda en aquest sentit fou tan sonada que tingué un efecte contrari, i molta gent a la post-guerra es pensaven que l'existència de les txeques a la zona republicana havia estat maquinada a posteriori pel mateix règim franquista per a desacreditar els republicans! Les tortures eren del tipus de totxos enclavats a terra de cantó de forma que el presoner no podia estar dret o caminar sense considerable incomoditat i dolor, llums intenses o fosquedat absoluta durant les 24 hores, el soroll monòton de gotes d'aigua caient, etc. Jo tenia un oncle, amb simpatia cap a les dretes catalanes, que em contà que l'havien tancat en una txeca i que patí algunes de les tortures, i conseqüentment creguí en la seva existència. Després sortiren moltes persones, especialment poumistes, manifestant que havien estat víctimes a les txeques.

(3) FÀCIL ADULTERACIÓ DE LA VERITAT: En l'article que estic comentant es presenta la "Plaça de Sant Felip Neri, que conserva encara les cicatrius dels bombardejos" {cursiva meua}. N'és fàcil l'atribuir aquestes "cicatrius" als bombardeigs quan en realitat són restes, empremtes, dels trets que els incontrolats i revolucionaris tiraren contra l'església a l'esclatar la rebel·lió dels militars el juliol del 1936 tot seguit per la Revolució Proletària i el Comunismo Libertario pres per les masses incontrolades a Catalunya. Això s'entén immediatament si un nota que tots els closets quasi mai excedeixen el nivell de l'alçada d'un home. Restes semblants es poden "veure i tocar" a l'edifici de la Post Office dublinesa produïdes durant la Rebel·lió de Pasqua per les forces britàniques sufocant els patriotes irlandesos que cercaven ésser independents de la Gran Bretanya el 1916, quan no hi havia hagut cap bombardeig aeri. Si no em creieu, aneu a Irlanda a verificar-ho!

(4) ACTIVITATS DE N'ANDREU NIN: Altres llocs on en Lloyd mostra alguns dels seus "coneixements" més a més dels esmentats a dalt són: al costat d'un hotel de luxe hi ha una placa-recordatori de n'Andreu Nin, el cap del POUM aparentment assassinat pels comunistes-stalinistes per haver-se desviat del corrent

stalinista, si bé crec que els fets no s'han resolt mai amb certitud. El desenvolupament polític de Nin és estrany i complex: malgrat que fou un fundador del Partido Comunista Español, després s'independitzà del partit de Stalin, per un temps fraternitzà amb Trotski-que havia esdevingut enemic de Stalin-; passà una llarga temporada a la URSS on tradueix íntegrament i directa en català "Anna Karénina" [3] de Liev Tolstoi, la tal traducció publicada a BCN el 1933 i reeditada el 1967; i retornà a Espanya fundant el POUM, un partit comunista independent de Moscou. Fou per un temps Conseller de Justícia en un Govern de Companys el 1936. Morí misteriosament, sembla que assassinat, el 20 de juny del 1937 vora de Madrid, data barrejada i confusa amb el Fets de Maig a BCN, amb la mentida de que era un nazista i agent (?) de Franco. Llavors ja havia trencat també amb en Trotski. Sembla que a la fi el POUM fou deixat com un orfe dins la constel·lació mundial de partits comunistes. De passada direm que Liev Trotski fou assassinat a Mèxic el 1940, on estava exiliat, per un tal Jaume Ramon Mercader, comunista catalano-cubà, agent especial de la NKVD enviat per Stalin per a desfer-se'n de Trotski. Després de 20 anys de presó anà a residir a la URSS el 1960. A la zona republicana els comunistes esdevingueren prominents perquè per llur experiència imposaren un grau d'ordre i disciplina amb el qual els socialistes i altres no pogueren competir. En síntesi, hom pot dir analògicament que els comunistes stalinistes esdevingueren les "dretes" al bàndol republicà.



(5) "L'Hotel Continental donava refugi a periodistes estrangers, sospitosos polítics de totes les tendències, un aviador nord-americà al servei del govern [republicà], diversos agents comunistes..."

(6) En una placeta hi ha un rètol anunciant la "Plaça del Milícia Desconegut".

(7) "La Tranquilidad" era un lloc, del que en roman la porta, on es rifaven pistoles Star entre els anarquistes.

(8) Els diaris estrangers conservadors com el Daily Mail s'aprofitaven dels abusos de l'anticlericalisme popular amb titulars truculents com, per exemple, "Els rojos crucifiquen les monges". Com s'ha dit veritablement "la primera víctima en una guerra és la veritat".

Tot això dels anys 1936-39 a BCN ho ha anat recollint en Lloyd.

EPÍLEG:

En realitat, la qüestió de si escau tenir un Museu de la GCE a BCN és insignificant si es compara amb el panorama general a la Península Ibèrica. Com pot haver-hi un Museu de la GCE a BCN quan Salamanca encara reté arxius espoliats de Catalunya? ---malgrat les decisions dels governs centrals de retornar-los a BCN. A més a més, els de Madrid tan sols miren de fer-nos la guitza als catalans.

Només en circumstàncies especials quan la població d'Espanya ha pressionat a l'ensumar una transició política transcendental hi ha hagut una sintonia amb Catalunya, ...que s'ha esmicolat tan aviat com els de Madrid han aconseguit el seu objectiu de governar com ells volen, que vol dir posant Catalunya sota el seu jou. Com a exemples:

A) El Pacte de San Sebastian el 17 d'agost de 1930 on els representants catalans Carrasco i Formiguera, Malliol i Aiguader firmaren el suport de Catalunya a l'ensorrament de la Monarquia si es donava l'Estatut d'Autonomia a Catalunya. De mica en mica aquest Estatut s'anà evaporant i fou àdhuc enterament suspès durant un temps.

B) Als voltants del 1975 l'Assemblea de Catalunya, una agrupació fluida, pluri-partidista incloent-hi quasi tots els partits àdhuc els "requetés" donà el seu suport a les forces "democràtiques" antifranquistes d'Espanya. Un cop assegurat el poder pels polítics de Madrid...mireu el que van fent amb Catalunya retallant tot el que poden per a minvar les poques llibertats de Catalunya, no solament en la dimensió política sinó també en els àmbits lingüístic, cultural i àdhuc esportiu.

C) Potser en el futur si hi ha una altra agitació política, diguem-ne per exemple hipotètic, pel desig d'una III República, confio en que el poble català sigui més pragmàtic i cautelós, i exigeixi més garanties abans de donar l'assentiment als de Madrid. Però abans d'això cal existeixi una unitat, pel menys implícita, dels catalans per a posar la causa catalana per damunt de les particularitats de cada partit. Aquesta manca d'unitat que ha notat en Lloyd referent a un problemàtic museu existeix en altres situacions de suprema importància com és la nacionalitat catalana: mentre els catalans, especialment els polítics, passen el temps mantenint entre ells punts de vista inalterables i antitètics els de Madrid es diverteixen i es fan un fart de riure en contemplat el teatre de les varietés catalanes.

REFERÈNCIES:

[1] *el Periódico*, diumenge 3 de juny 2012.

[2] *Diccionari Manual de la Llengua Catalana*, Institut d'Estudis Catalans, Barcelona 2001.

[3] Tolstoi, L, *Anna Karénina* (traduït del rus per Andreu Nin), Aymà S.A. Editora, Segona Edició, Barcelona 1967.

Treu la llengua/*Stick out your Tongue*

per/by Anna Torrents

Frases fetes que comencen per la lletra c (*)

Enllaceu les frases fetes que comencen per la lletra *c* amb el seu significat corresponent:

frase feta	significat
1. Campi qui pugui	a. Estudiar molt
2. Cantar la canya	b. Ser molt car
3. Canviar de camisa	c. Descoratjar-se
4. Carregar-se les cames al coll	d. Espavilar-se per si mateix
5. Caure del niu	e. Ésser molt crèdul, ingenu
6. Caure la casa damunt	f. Contar amb detall
7. Caure les ales del cor	g. Avorrir-se d'estar tancat
8. Contar fil per randa	h. Passar-se a un altre partit
9. Costar un ronyó	i. Fer mals averanys
10. Cremar-se les celles	j. Anar caminant
11. Cridar el mal temps	k. Dir les veritats

Sol. 1-d;2-k;3-h;4-j;5-e;6-g;7-c;8-f;9-b;10-a;11-i.

(*) N. Brugarolas, C. Cortés, M.J. Francés, L. Ivorra, R. Nebot, V.J. Santamaria, *Curs de llengua catalana NIVELL D*, Ed. Castellnou, 2001.

Idiomatic expressions that start with the letter c (*)

Connect the idiomatic expressions that start with the letter *c* with those that correspond to its true meaning:

Idiomatic expression	Meaning
1. Campi qui pugui	a. Study alot
2. Cantar la canya	b. Be very expensive
3. Canviar de camisa	c. Be discouraged
4. Carregar-se les cames al coll	d. Learn through your experience
5. Caure del niu	e. Be very naive
6. Caure la casa damunt	f. Count in detail
7. Caure les ales del cor	g. Bored to be indoors
8. Contar fil per randa	h. Change parties
9. Costar un ronyó	i. Make bad omens
10. Cremar-se les celles	j. Go walking
11. Cridar el mal temps	k. Tell the truth of the matter

Sol. 1-d;2-k;3-h;4-j;5-e;6-g;7-c;8-f;9-b;10-a;11-i.

(*) N. Brugarolas, C. Cortés, M.J. Francés, L. Ivorra, R. Nebot, V.J. Santamaria, *Curs de llengua catalana NIVELL D*, Ed. Castellnou, 2001.



Catalan Classes are back!

- ✓ **Have you ever thought about learning a new language?**
- ✓ **Do you want to improve your Catalan skills?**

It's time to do it!

Enrollment is now open!

Starting date: Saturday, September 8th

Place: EH 2430 Colloquia room at UCI

Time: Every Saturday from 10:30 to 12pm

Price: 10 classes - \$100

(You can join single classes - \$12/class)

Contact:

Anna Papio - annapapio@gmail.com || (949) 294 8914

Estel Carbo - estel.carbo@gmail.com || (949) 527 8443

Jordi Trenzano - jordi.trenzano@gmail.com (NOW IN LOS ANGELES AREA)

Recepta/Recipe

Mandonguilles guisades/Stew meatballs

per l'Ornel.la Torralba

- 150 g de carn picada de vedella
- 150 g de carn picada de porc
- Unes quantes fulles de julivert
- 1 ou
- 30 g de molla de pa
- Un raig de llet
- Farina
- 1 ceba
- 2 tomàquets madurs petits
- 100 g de pèsols
- 50 ml de vi blanc
- 200 ml d'aigua
- Un polsim de sucre
- Sal

Per la picada:

- Uns quants brins de safrà
- 6 ametlles torrades
- Un raig de vi blanc



- 150 g of minced veal
- 150 g of minced pork chops
- A few leaves of parsley
- 1 egg
- 30 g of bread without crust
- A little milk
- Flour
- 1 onion
- 2 small ripe tomatoes
- 100 g of peas
- 50 ml of white wine
- 200 ml of water
- A smattering of sugar
- Salt

For the minced meat:

- A few twigs of saffron
- 6 toasted almonds
- A little white wine

Posem la molla de pa en remull amb la llet. Barregem en un bol les carns picades, l'ou, la molla de pa remullada, sal, pebre i el julivert picat. Ho treballem amb les mans fins a assolir una massa homogènia. En fem boles i les enfarinem i fregim en oli roent. Les anem reservant sobre paper absorbent de cuina.

Pelem i trinxem la ceba i la sofregim, a foc lent, en una olla on puguin cabre bé les mandonguilles, amb un raig d'oli i sal, durant uns deu minuts. Hi afegim el tomàquet ratllat, el sucre i la sal i deixem coure uns deu minuts més. Ens ha de quedar confitat. (Si teniu nens, tritureu el sofregit perquè els nens no hi trobin trossos de ceba). El tornem a posar a l'olla, amb les mandonguilles i el vi blanc. Deixem evaporar el vi, uns cinc minuts, a foc lent. Hi posem l'aigua i ho coem durant mitja hora, a foc lent.

Mentrestant, preparem la picada, al morter, fins que sigui una pasta. Aboquem la picada a l'olla i esperem uns quants minuts que lligui la salsa.

Bon profit!

We put the bread without crust in the milk. We mix the minced meats in a bowl, together with the egg, the soaked bread, the salt, pepper and minced parsley leaves. We work the paste with our hands until it becomes a homogenous mass. We make balls, we cover them with the flour and fry it in hot oil. We put them aside on absorbing kitchen paper towels.

We peel and mash the onion and fry it on a low burner in a pot large enough to fit the meatballs, with some oil and salt, for about 10 minutes. It has to become a nice rich sauce. (If you have children we grind the sauce so they do not find bits of onion). We put it back in the pot with the meatballs and the white wine. We let the wine evaporate, in five minutes, on a low fire. We pour in the water and cook it for half an hour, on a low fire.

In the meantime we prepare the mince in the mortar until it becomes a paste. We pour the mince in the pot and wait a few minutes for it to bind with the sauce.

Enjoy!



Entrevista

BAR PINTXO

per Raquel Villero

El cap de cuina David ha estat cuiner des dels seus primers records d'infància, ajudant a la seva mare a la cuina. Al 2001, se'n va anar a l'estranger (ell és americà de Los Angeles), a Salamanca, Espanya, a estudiar per tres mesos, i va decidir quedar-se tot l'estiu treballant a la cuina del Café Erasmus. Després d'enamorar-se del menjar del país i de la seva cultura, estava clar que aquesta feina li venia perfectament a mida. Es va apuntar a un curs d'estudi a la Universitat de Salamanca i va continuar treballant a la cuina durant tres anys, tot progressant a la posició de sots xef a la vegada que anava dominant la tècnica i la llengua castellana. Durant aquest període el xef Landowska va viatjar a nou països d'Europa i des de llavors n'ha visitat vuit més, degustant la cuina del món i ampliant el seu paladar. Quan va tornar a Los Angeles va treballar al restaurant Bar Celona de Pasadena com a xef de tapes. Després d'un any el van fer cap de cuina on va continuar treballant durant alguns anys més. Volia retornar a les seves arrels i va tornar a Espanya a cuinar per 8 mesos més. Quan va tornar, el David va treballar com a xef particular fins el maig del 2010 a partir del qual va ser reclutat per ser el cap de cuina de Joe Miller's Spanish Restaurant, Bar Pintxo. Avui, la filosofia del David és de triar plats tradicionals espanyols i elevar-los a nous nivells usant tècniques de cuina moderna, productes agrícoles del mercat del dia i els ingredients més frescs.

Per què Espanya?

Vaig anar a Salamanca a estudiar espanyol mentre estava a la universitat i vaig decidir quedar-me per quatre anys. Quan se'm van acabar els diners un amic em va oferir una feina com a ajudant de cuina. Vaig viatjar a diferents llocs i em vaig assabentar de la cuina tradicional de cada regió. Durant l'estada a Espanya vaig estudiar Arts de Cuina a la Universitat de Salamanca i vaig treballar a diferents restaurants.

Havies cuinat abans?

La meva mare cuina molt bé i havia passat molt temps a la cuina amb ella quan era petit.

Quina diries que és la cosa més singular de la cuina espanyola?

M'he enamorat dels mercats d'Espanya, el peix fresc i la simplicitat dels ingredients, del vi, de l'oli d'oliva, dels patis espanyols i del sol...

Volia obrir un restaurant allí però degut a que era americà se'm feia molt difícil viure-hi i establir un negoci propi. Per tant, vaig decidir tornar a Amèrica amb tot el que havia après.

Així doncs vas tornar i...

Vaig treballar primer de xef de tapes i d'allí vaig ascendir a cap de cuina del "Bar Celona" de Pasadena. Dos anys més tard vaig ser reclutat per una agència per dirigir la cuina del Bar Pintxo. M'encanta la zona del centre ciutat de Santa Monica, i el concepte, un bar tradicional de Tapes Espanyoles amb un caire modern. Des de llavors oferim als nostres clients plats tradicionals cuinats amb tècniques modernes i amb una presentació contemporània.

Què és el que més t'entusiasma del Bar Pintxo?

El restaurant al centre de la vila de Santa Monica, a la vora del Third Street Promenade. Tenim el Farmers' Market al costat mateix i nodrim la nostra cuina amb productes agrícoles del dia. Oferim ingredients frescos de temporada i adaptem el nostre menú a l'oferta del mercat. L'experiència del Bar Pintxo és venir a un restaurant nou cada dos setmanes i sempre poder provar emocionants nous plats.

Oferim plats tradicions espanyols usant tècniques del 2012.

Quina és la vostra especialitat?

Canvia cada temporada. Avui servim trossets de carn cuinats amb caldo ibèric i vi negre que fan la xup xup durant tres hores. Es desfan a la boca.

Hem guanyat la nostra reputació durant els últims dos anys cuinant plats que semblen "estranyos" a la gent d'aquí. Fem botifarres de xai amb greix ibèric, conill, gambes amb cap, etc.

Quins comentaris fa la gent del Bar Pintxo?

Als nostres clients els agrada el detall amb què estan preparats els plats i el servir-los d'acord a receptes tradicionals però amb una presentació contemporània. També els agrada el nostre fi estil de cuina servit en un ambient informal.

Els nostres clients comprenen des d'espanyols que vénen a experimentar moments de malenconia assaborint menjars familiars fins a visitants de Santa Monica atrets per l'estil del nostre restaurant, el tema espanyol de la nostra cuina i l'experiència del menjar.

Quins altres interessos tens i com veus el teu futur?

A més de la cuina m'agrada viatjar a tants llocs com puc i tractar d'expandir els meus talents aprenent altres estils de cuina.

En el futur m'agradaria inaugurar un grup de restaurants sempre mantenint la influència espanyola.

El meu somni seria obrir una bodega a Espanya.



Interview

BAR PINTXO

by Raquel Villero

Chef David has been cooking for as long as he could remember in the kitchen with his mother. After studying abroad in Salamanca, Spain for 3 months in 2001, he decided to stay for the summer and got his first job in a Spanish kitchen called Cafe Erasmus. After falling in love with the food and culture, it was clear that this was a natural fit. He enrolled in a culinary program at the University of Salamanca and continued to work in the kitchen for nearly 3 years up to the position of Sous Chef while mastering the food, as well as the Castilian language. During that time, Chef Landowska traveled to 9 countries in Europe & has since been to 8 others, trying the food of the world in order to expand his pallet. When he returned to Los Angeles he took his next job at the restaurant, Bar Celona in Pasadena as the Tapas Chef. After a year, he took over as Executive Chef where he continued to work for several more years. Wanting to get back to his roots, he went back to cook for 8 more months in Spain. Upon returning, David took a job as a Private Chef until, in May of 2010, he was recruited to come to Santa Monica and work as the Executive Chef for Joe Miller's Spanish Restaurant, Bar Pintxo. Today, David's philosophy is to take Old World Spanish Dishes and elevate them to new heights by using modern cooking techniques, market driven produce and only the freshest of ingredients.

Why Spain?

I went to Salamanca to study Spanish while I was in college and stayed for 4 years. When I ran out of money my friend offered me a job as a cooking helper. I travelled around and familiarized with the different traditional dishes of each region. While In Spain, I studied Culinary Arts at Salamanca University and worked for different restaurants.

Had you cooked before?

My mum cooks very well and I spent a lot of time in the kitchen with her when I was a child.

What do you think is the most special thing about Spanish food?

I felt in love with the Spanish markets, the fresh fish, and the simplicity of the ingredients, the wine, olive oil, the Spanish patios and the sunshine....

I wanted to open a restaurant there but because I was American, it was very difficult to settle down and start my own business, so I decided to come back and brought everything I had learned with me.

So you came back and...

I worked first as Tapas Chef and was promoted to executive Chef at "BarCelona" in Pasadena. Two years ago I was recruited by a Headhunter to manage the kitchen of Bar Pintxo. I loved the area, Santa Monica downtown, and the concept, a traditional Spanish Tapas Bar with a modern flair, and since then we are offering to our clients traditional dishes cooked with modern techniques and with a very contemporary look.

What is the most exciting thing about Bar Pintxo?

The restaurant is in Santa Monica DownTown, by the Third Street Promenade. We have the Farmers Market at our door step and nour-



ish our kitchen with local fresh produce. We offer fresh seasonal ingredients and adapt our menu with what the market offers. The Bar Pintxo experience is that you come to a new restaurant almost every two weeks and you are always able to try new exciting dishes.

We offer traditional Spanish food and apply 2012 cooking techniques.

What is your Specialty?

It changes with the season. At the moment we are serving Beef Chicks cooked in Iberic stock and red wine, we let them simmer for 3 hours and they melt in your mouth.

We have built our reputation over 2 years by cooking what is considered "strange" for the locals, we cook lamb sausage with iberico fat, rabbit, prawns with the head on, etc.

What do people say about Bar Pintxo?

Our clients like how detailed but simple the plates are, the offer of "old world" recipes with a contemporary look, they also value our fine style cooking served in a casual environment.

Our clients range from Spaniards that come to the restaurant to experience melancholic moments eating familiar food to locals and Santa Monica Visitors that are attracted by the style of our restaurant, the Spanish theme in our food and the eating experience.

What other interests you have and how do you see your future?

A part from cooking I travel to as many places as I can and try to expand my talents getting to know other cooking styles.

In the future I would like to start a restaurant group, always maintaining the Spanish influence. My dream is to open a Bodega in Spain.